

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

GAS EN REVOLVERS

N° 2367

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Gas en Revolvers

HOOFDSTUK I

EEN BEHEERSER DER LUCHTEN

Charles Brand, vriend en secretaris van de Grote Onbekende, kende het gelaat van John Raffles zo door en door, wist de betekenis van ieder trekje, iedere oogopslag, een ophalen van een der wenkbrauwen, een neerlaten van een mondhoek zo goed, dat hij reeds die ochtend, aan het ontbijt, bemerkte had dat Raffles iets in 't schild voerde, ofschoon hij niet had kunnen zeggen, wat het eigenlijk was.

Misschien wel een of andere verrassing.

Brand zelf was slechts enkele dagen tevoren opgestaan van een vrij lang-

durige ongesteldheid, die het hem onmogelijk had gemaakt deel te nemen aan een paar ondernemingen van Raffles, die met goede uitslag waren bekroond, en waarvan de grote avonturier zelf verklaarde, dat zij « niets om het lijf hadden gehad ».

De ogen van Raffles, grijs en groot, hadden een kort ogenblikje verdacht getwinkeld, en dat alleen reeds was al voldoende geweest om Brand te doen begrijpen dat er iets gaande was, en nu was de lunch al bijna voorbij, en Brand had een kort bezoek gebracht aan de beurs, die voor hem veel aantrekkelijks

scheen te hebben, ofschoon die instelling een voorwerp van voortdurende vernijging spot voor zijn vriend was en nog had Raffles niet gesproken.

De lunch werd gebruikt in de kleine eetkamer van het huis in de Cromwell Street, dat Raffles nog niet eens zo lang geleden bijna had moeten prijsgeven, toen door een noodlottig toeval een paar gevaarlijke schurken zaken hadden ontdekt, die de schuilnaam van Lord William Aberdeen, laatstelijk door Raffles gevoerd, wel eens voorgoed onmogelijk hadden kunnen maken.

Maar de onverbidde dood was tussenbeide getreden, had zijn vinger opgeheven, en de misdadigers hadden hun gevaarlijke wetenschap duur moeten betalen, zonder er gebruik van te kunnen maken.

Het pseudoniem, en daarmee het huis in de Cromwell Street waren weer gered.

En van hoeveel waarde was dat huis niet voor Raffles, met zijn grote achtertuin, zijn zo goed als onzichtbare uitgang in die tuinmuur, zijn geheim laboratorium onder de grond en zijn zeer gunstige ligging aan drie straten, die 't mogelijk maakten, bij een onverhoedse overval der politie, ingeval van nood nog bijtijds te kunnen ontsnappen.

En in dat huis was de kleine eetkamer naast de bibliotheek zeker wel het meest geliefkoosde verblijf van Brand. Niet omdat hij zulk een bijzondere smulpaap was, maar omdat men juist door het raam van dit vertrek zulk een prachtig uitzicht had op de grote rozentuin, de eeuwenoude kastanjebomen en de aardige slingerlaantjes achter het huis.

Brand had zoëven een blik geslagen in de Times, en riep nu uit, met een kreet van ongelooft:

— Een vlieger van de Nederlandse K.L.M. heeft vanochtend de afstand tussen Londen en Amsterdam zowaar alweer in minder tijd gevlogen dan het record luidt.

— De Hollanders zijn geboren vliegers, zei Raffles laconiek. Zij maken niet veel ophef van hun daden, maar het zijn knappe kerels. Overigens, ik weet niet waar dit heen moet, Charles. Want

men behoeft niet eens de profeet uit te hangen om te kunnen voorspellen dat binnen tien, twintig jaren de lucht althans boven de grote steden al even druk « bevolgen » zal worden als thans de aarde bereiden wordt. Niet alleen nemen de luchtvaartmaatschappijen gestaag toe in aantal, maar er gaat bijna geen dag voorbij of men leest van de stichting van particuliere vliegclubs.

— Ja, dat is zo. Maar toch, Edward, die clubs zullen de drukte wel niet veroorzaken. Een vliegmaschine is nog altijd een duur ding.

— Zeker, op dit ogenblik. Ik vestig er echter je aandacht op dat de prijs niettemin in een paar jaren tijd al aanzienlijk is gedaald. Het zal echter van de conjunctuur afhangen, in hoe verre de prijs van een goed toestel kan dalen...

Het bleef even stil, en toen vervolgde Raffles, de rook van zijn sigaret volgend met de blik:

— Heb je lust om mij naar Groenland te vergezellen?

Brand stond op het punt een kreet van verbazing te slaken, toen hij intijds bedacht, dat die naam wel eens werd gegeven aan een klein eilandje in het midden van een der Schotse meren, hetwelk in eigendom aan Raffles toebehoorde, en waar zij in de loop van de zomer wel eens een paar dagen doorbrachten om te vissen, te jagen, en het leven van « natuurmens » te leiden.

Dat eilandje was nauwelijks een vierkante kilometer groot, flink begroeid, en als enige bouwwerk droeg het op zijn groene rug een klein houten huisje, met een paar matrassen op de grond, een stookplaats en een kleine uitbouw, tot het bewaren van vistuig, netten, en waterlaarzen.

Er was een klein aanlegsteigertje, maar niemand kreeg het in zijn hoofd, tenzij dan misschien een minnend paartje, dat per motorboot was komen aanvaren, om daar voet aan land te zetten. Er waren nog meer van die eilanden, nog kleiner, die oek verkocht of verhuurd waren aan liefhebbers, die volkomen afzondering zochten in hun vacantie.

Brand stond op uit zijn stoel, want hij had wel aan het tintelen van Raffles' ogen gezien, dat nu de verrassing op komst was, waarop hij de hele ochtend vruchteloos had gewacht.

— Ik ben dadelijk tot je dienst, riep hij opgewekt uit. Gaan wij met de trein of met de wagen?

— Wij kunnen met de auto gaan.

— Zal ik Henderson waarschuwen? Maar dat is waar, ik mis hem al twee dagen. Je zei, dat hij enig werk voor je verrichten moest op een van je buitenverblijven.

— Dat zei ik, maar het is eigenlijk de halve waarheid, Charles. Henderson is op Groenland, en hij zal zich wel duchtig vervelen, nu hij daar al bijna drie dagen voor Robinson Crusoe speelt en dat nog wel zonder Vrijdag.

— Mijn hemel, wat doet onze brave kolos daar? vroeg Brand verwonderd.

— Iets bewaken, amice. Komaan, heb je het nog niet geraden?

— De nieuwe vliegmaschine, barstte Brand eensklaps uit, en ook zijn eigen ogen begonnen te glanzen. Het toestel is dus gereed gekomen?

— Ja, eindelijk. Je hebt er dapper aan mee geholpen, om de delen te monteren, die ik door verschillende fabrieken heb laten maken, tot je eensklaps ziek werd. Henderson en ik deden de rest, en het was een zwaar werk, dat verzeker ik je. Maar nu is alles klaar, Henderson heeft er de laatste hand aan gelegd, en waartoe ik je nu uitnodig, is, een proefvlucht.

Brand verloor zelfs geen tijd met te antwoorden, maar stormde het vertrek uit om zijn regenjas, zijn hoed, en een klein, met reisbenodigdheden gevuld valiesje te gaan halen, dat steeds voor dergelijke gelegenheden gereed stond.

En in de auto had hij nauwelijks rust.

Hij wist dat Raffles aan deze machine enkele nieuwigheden had aangebracht, waarvan hij zich zeer veel voorstelde, en die hem in letterlijke zin tot meester van de lucht moesten maken. Ruim een jaar geleden, na de vernieling van zijn laatste toestel, was Raffles met de bouw van een nieuwe vliegmaschine be-

gonnen, had de onderdelen aan wel een dozijn fabrieken in 't buitenland besteld en met de hulp van zijn twee vrienden op het kleine eilandje midden in het grote Schotse meer al die delen geassembleerd, binnen in een grote loods, die secuur kon worden afgesloten.

Ofschoon hij voortbouwde op oude principes, met veronachtzaming van nieuwe constructies, zoals straalaandrijving en dergelijke, wilde hij toch niet, dat zijn gevolgde methode gemeengoed zou worden.

Pas laat in de nacht bereikten de beide vrienden tenslotte, tamelijk vermoeid, het plaatsje St. Fillans, aan de oostelijke punt van het Loch Earn gelegen. Het is een lang uitgerekte meer, temidden van de bergen van Perth gelegen, in een fraaie heuvelachtige omgeving. Het is niet zo gemakkelijk toegankelijk, en de berijdbare wegen zijn daar schaars. Zij zetten hier hun auto, in een garage, overnachtten in een schilderachtige, oude herberg, slieden aan een stuk door tot acht uur in de ochtend, ontbeten met de eetlust van mannen, die een uitstekende maag en een krachtig lichaam hebben en begaven zich vervolgens op weg naar een klein dorpje, op de noordelijke oever van het meer gelegen, waar zij een oude schuitenverhuurder vonden, die hun voor weinig geld een zeilvletje verhuurde. De wind was gunstig, en zij behoeften zich dus niet met roeien te vermoeien.

Binnen drie kwartier kwam Groenland in zicht en tien minuten later zagen zij een gedaante, die bij het kleine steigertje met een stroolen zonnehoed stond te zwaaien en als een clown in het rond sprong en capriolen maakte.

— De arme Henderson schijnt wel blij te zijn met onze komst, zei Raffles lachend.

— Geen wonder. Ik zeg niets kwaads van ons eilandje, maar om er helemaal alleen te wonen moet men de natuur hebben van kluizenaar.

Het kleine zeltje werd gestreken, het vletje liep zijn vaart uit, legde aan bij de steiger, en de opgewekte stem van Henderson, de reusachtige chauffeur klonk vrolijk:

— Welkom hier, mylord en mijnheer Brand. Ik ben blij dat gij woord hebt gehouden. Het begon mij wel wat lang te vallen. Ik heb al drie boeken van Jules Verne achter elkaar uitgelezen.

Dat was een eigenaardigheid van de brave reus. Hij las met evenveel belangstelling de wonderreizen en de ongelooflijke avonturen, door die geniale schrijver verzonnen, alsof hij zelf niet al die dingen en meer nog, niet ééns, maar wel tien malen had beleefd en er aan meegegaan, alsof zij de gewoonste zaken ter wereld waren.

Het vletje werd stevig vastgemaakt, de twee mannen stapten op het steigertje en dadelijk sloegen zij de weg in naar hetgeen men met een weinig overdrijving « het binnenland » zou kunnen noemen. Het is waar dat men, hoe klein het eiland ook was, het nergens in zijn gehele lengte of breedte kon overzien, want dit werd belet door de dichte plantengroei. Raffles had er zich namelijk mee vergenoegd, door Henderson enkele smalle paadjes te laten kappen door het struikgewas en het kleine bos heen, en voor het overige had hij de natuur rustig haar gang laten gaan, met het gevolg dat Groenland er des zomers waarlijk wel een weinig uitzag als een oerwoud in miniatuur, maar gelukkig zonder de slangen, de leeuwen en de wilde varkens. Groenland was in werkelijke zin een « groen land ».

Na ongeveer tien minuten gaans bereikten zij een open plek en liepen toe op een grote, houten loods aan het einde van die ruimte gelegen.

Henderson haalde onder het lopen sleutels uit zijn zak, ontsloot de brede vleugeldeuren, duwde ze open, en ging met een brede grijns op zijn goedigetrone terzijde staan, genietend van de verwondering van Brand.

De betrekkelijk kleine loods geheel vullend stond daar een vliegmaschine blinkend van nieuwhed, op een onderstel van twee zware, dikke wielen, en in uiterlijk volkomen gelijkend op een gewoon verkeersvliegtuig met schroefaan-drijving. De vleugels, of beter gezegd de vleugel, want deze nieuwe machine bezat er slechts één, zoals ook de meeste Fokkers hebben, stond tegen een der wanden.

Het toestel was echter een weinig groter dan het laatste, hetwelk Raffles had bezeten, zijn trouwe « Duivel der Lucht », en dit was hoofdzakelijk gedaan terwille van Henderson, die thans vooraan in dit vliegtuig behoorlijk rechtop kon staan, zonder zijn schouders en nek te moeten krommen. Het kon gemakkelijk zes passagiers vervoeren met bagage, maar Brand wist dat het dat maar heel zelden zou doen, en dat het gewicht door drie passagiers vertegenwoordigd hier op heel wat nuttiger wijze was verdeeld.

Raffles gaf Brand tijd een ogenblikke zwiiggend de machine te bewonderen en zei toen, terwijl zijn grijze ogen wonderlijk lichtten:

— Laat mij nu het genoeg hebben, amice, je in nadere kennis te brengen met onze nieuwe metgezel, de « Condor ».

HOOFDSTUK II

DE PROEFTOCHT

Henderson opende snel alle luiken, die de grote, hoogaangebrachte ramen gesloten hielden, en, toen nu het licht ongehinderd van alle kanten binnestroomde begon Brand langzaam om het fraale toestel heen te lopen, te beginnen bij de grote tweesbladige, sterke en

toch lichte schroef van duraluminium. Hij ging op een van de wielen staan, en keek door een der ruitjes naar binnen in de cockpit, die er zeer indrukwekkend uitzag met 't uitgebreide dashboard en verder was ingericht met alles wat die mannen in hun omstandigheid

maar konden wensen.

Nog altijd zwiingend opende Brand het kleine, smalle toegangsdeurtje, stapte in de kajuit, en zag hoe praktisch en gerieflijk alles was ingericht. De cockpit kon ongeveer vijf meter lang zijn, van de bestuurdersplaats tot aan een klein deurtje, achterin, dat toegang gaf tot het inwendige van het casco, ingericht als bergruimte, twee meter breed vooraan, en ruim twee meter hoog. Aan weerszijden waren twee slaappleatsen, zeer eenvoudig, en toch ruimschoots voldoende.

Het waren slechts vier matrassen, op een metalen onderstel, dat overdag gemakkelijk kon worden opgeklapt, en in de zijwand weggeborgen. De bestuurder had een klein kajuitje, waarin drie personen konden plaatsnemen. Van de hoofdkajuit uit was die soort van roef gemakkelijk te bereiken door een glazen deur, juist achter de bestuurdersplaats die geheel links zat. Rechts naast hem kon, op een draaikruk, de waarnemer plaatsnemen, die hem op die wijze gemakkelijk kon aflossen.

Rechts, en door een glazen schot volkomen afgescheiden van de overige ruimte bevond zich wat Henderson niet zonder trots zijn « kombuis » noemde.

De reus verheugde er zich al bij voorbaat op, dat hij zijn kooktalenten voortaan in een staande houding zou kunnen tentoon spreiden. Er stond een blinkend, electrisch fornuisje, het electrische kooktoestel, de electrische broodrooster zelfs. Daar hingen, keurig in het gelid en glinsterend als spiegels, de aluminium pannen, de braadslade, de waterketel. En daar tegenover, in een rek, de aluminium koppen en kroezen, de borden en de lepels en vorken.

Er was zelfs een miniatuur aanrechtbankje, en daaronder, volkomen waterdicht afgesloten, in een aluminium kast, de gehele electrische installatie, de dynamo, die ook de stroom leverde voor de lampen.

En onder de vloer, dat wist Brand, bevonden zich de lange, stalen buizen, die het sterk samengedrukte gasmengsel bevatten, een der jongste uitvindingen van Raffles, waardoor de motor

werd gedreven, die echter uiterlijk maar heel weinig afweek van de gebruikelijke benzinemotor.

Raffles was Brand lachend gevolgd en al zei hij niets, het was duidelijk genoeg, dat hij genoot van de bewondering van Brand, die van dit alles slechts het eerste begin had gezien.

Maar eindelijk vroeg hij toch:

— Bevalt het je?

— Ik weet bijna niet wat ik het eerst moet roemen, Edward, de voortreffelijke afwerking, of de buitengewoon praktische wijze waarop alles zijn plaats heeft gevonden. Daar is waarachtig een tafel ook. Buiten gebruik opgehangen tegen de zoldering, en heel gemakkelijk aan staaldraden neer te laten, en vast te zetten aan de vloer.

— En hier zijn klapstoelen met leuning eraan, mijnheer Brand, juichte de reus opgewonden, terwijl hij kwam aandragen met een soort aluminium leuningstoel, die hij in het midden van de kajuit neerzette en dadelijk van een plastic kussen met schuimrubber voorzag.

— Maar het voornaamste heb je nog voor me verborgen, nietwaar? vroeg Brand, Raffles vol verwachting aanzien-
de.

— Zo is het. Maar om dat te zien zul je weer naar buiten moeten gaan. Zo en klim nu boven op de kajuit, je ziet dat daartoe een paar steps zijn aangebracht.

Brand was langs de kleine, stalen uitsteeksels reeds boven op de machine geklauterd. Hij bevond zich nu op de plek, waar aan weerskanten zich een paar sterke, stalen klampen bevonden, waaraan, zoals hij wist, binnen enkele minuten de vrijdragende vleugel kon worden bevestigd. Maar daar voorbij zag hij iets, waarvan hij het doel niet aanstonds begreep.

In het midden vertoonde de romp van « de Condor » een uitholling, een geul of goot, even lang als het toestel zelf was, dat wil zeggen meer dan acht meters.

In die goot of geul bevond zich iets, dat er aanvankelijk wel een beetje uitzag als een monsterachtig grote para-

pluis. Het was, om te beginnen, een stalen mast, die heel onderaan scheen te kunnen scharnieren om een horizontale as, en die aan het bovenste, dunste uiteinde voorzien was van vier vinnen of schroefbladen, die juist als baleinen waren aangebracht, en toegeklapt konden worden.

— Maar dat is, dat is, begon Brand aarzelend.

— Dat is de nieuwe verticale schroef, amice, voltooide Raffles glimlachend de zin. Dit stalen pilaartje, ligt in ruststand in deze geul. Maar een enkele handbeweging daarbinnen in de stuurhut is voldoende om dat ding op te richten. Door die beweging zelve wordt binnen in de holle mast een sterke stalen pal losgetrokken, de vier schroefbladen, ieder drie meter lang, springen dadelijk in hun goede stand, en bijna onmiddellijk daarna wordt de koppeling tot stand gebracht, met de motor, die die vier schroefbladen zeer snel aan het draaien brengt. O, ik zou niet durven beweren, iets nieuws te hebben uitgevonden. Het nieuwe is alleen dat ik, als het toestel niet gebruikt behoeft te worden, alles kan neerklappen, en de snelheid dus niet belemmert.

— Een wonder, 'n wonder, riep Brand opgetogen. En denk je dat het hiermee mogelijk is rechtstandig op te stijgen of te dalen?

— Als het dat niet was, Charles, zouden wij er niet veel aan hebben. Ik geloof wel iets verder te zijn gegaan. Ik bedoel, het moet mogelijk zijn, met deze hulpschroef zich op ieder gewenst punt in de lucht juist op dezelfde plek te handhaven.

Brand slaakte een kreet van verbazing en keek ongelovig.

— Daarin is men nog nooit geslaagd, barstte hij toen uit. Moet ik je nog wijzen op de ramspoedige pogingen van Spanjaards en Fransen, die dit hebben beproefd, en verongelukt zijn met hun toestel of het althans onherstelbaar hebben vernield.

— Ik ken hun lotgevallen, Charles, maar zij moeten werken met een benzine-motor, en die is niet zo fijn te regelen als mijn machine. Het is nu een-

maal zo met de benzine-motor, althans wat die voor de luchtvaart betreft: hij moet op zijn hoogste toerental draaien, of helemaal niet. Ik echter heb het in de hand, mijn verticale schroef juist zo hard of langzaam te laten draaien als ik zelf verkies.

Maar wij zullen het eens gauw gaan beproeven. James, rol de machine naar buiten; wij zullen je een handje helpen.

Ook Brand hielp mee en het viel hem aanstonds op hoe buitengewoon gemakkelijk de machine op haar onderstel te manoeuvreren was.

In no time stond de machine in het midden van de kleine grasvlakte, schitterend als een klein juweel.

De vleugel was moeilijker te hantieren, maar de reusachtige kracht van Henderson was hier een kostbare hulp en met de toepassing van een eenvoudig takeltje werd de vleugel op zijn plaats gebracht. Het was een van het korte type, berekend op grote snelheden, gelijk Brand dadelijk opmerkte. De spanwijdte bedroeg iets meer dan twaalf meter, de breedte iets meer dan twee en een halve meter.

Toen alle moeren waren aangedraaid, keek Raffles op zijn horloge.

Het was vijf minuten voor elf.

— Instappen, Charles. Wij zullen nu eens zien, of mijn berekeningen werkelijk juist waren.

— Maar men zal ons van de andere eilanden af kunnen zien, zei Brand ongerust.

— Wij zullen de proef dan ook liever boven de zee nemen, op een eenzame plek.

— Maar het opstijgen zelfs van een gewone vlieg-machine, met dit eilandje als vertrekpunt, zal opzien baren.

— Niet te pessimistisch, amice. Het naaste eiland ligt wel twee mijlen hier vandaan, en het onze is dicht begroeid.

— Maar dit lapje grond is te klein om er van te kunnen opstijgen. Wij hebben geen twintig meters aanloop voor de wielen.

— Daarin moet ik je gelijk geven, en daarom zullen wij dan ook de verticale schroef moeten gebruiken. Overl-

gens, wij zijn nog pas in het begin van de lente, en vele zomergasten zijn hier nog niet.

De drie mannen brachten hun kleine valiezen aan boord, het deurtje werd gesloten, Raffles ging op de bestuurdersplaats zitten, en Brand volgde zeer aandachtig wat hij deed, met de wetenschap dat hij later zelf wel eens deze wonderlijke machine zou moeten besturen.

— Let nu goed op, en kijk aanstonds door de ruit boven ons hoofd naar boven, zei Raffles.

Op het glimmende dashbord voor zich verzette hij een klein, koperen knopje, en langzaam begon de machine te werken.

— Je ziet dat nu geen van de beide schroeven draaien, riep Raffles uit. Ik kan ze inschakelen op elk gewenst ogenblik. Kijk nu begint de trekschroef te werken, maar bij lange na niet snel genoeg om ons van de plaats te krijgen.

Inderdaad begon de voorste schroef langzaam te draaien, zonder dat Brand het minste lawaai kon horen.

— Nu verzet ik deze hefboom, links van mij, ging Raffles voort. Kijk naar boven.

Brand wendde het hoofd een weinig naar achteren, en keek door de kleine ruit. Hij zag hoe de stalen mast met een ruk overeind schoot, en hoe onmiddellijk daarop de vier schroefbladen op hun plaats sprongen. Raffles verzette dezelfde hefboom nog wat meer, de koppeling was tot stand gebracht, de stijgschroef begon snel te draaien.

— Dit is omstreeks tweehonderd toeren per minuut, lang niet voldoende om ons van de grond te lichten, riep Raffles uit. Kijk naar dat cijferplaatje met de nikkelen wijzers; dat geeft het toerental aan van onze stijgschroef. Dit is het hefboompje dat de snelheid vermeerdert. Let op: vierhonderd toeren, zes honderd, achthonderd...

— Er komt beweging in de machine! riep Brand opgewonden.

— Dat moet ook. Wacht nog even.... Twaalfhonderd toeren, veertienhonderd, zestienhonderd.

De machine trilde op een eigenaard-

ge wijze; Brand wendde het hoofd wat terzijde, en keek door de ovale zijruit. Met een kreet riep hij:

— De wielen raken de grond niet meer.

— Tweeduizend toeren.

— Wij stijgen mylord. Wij stijgen, jubelde Henderson.

— Verlaat dan niet meer jullie plaatsen, want hoe meer je in de onmiddellijke nabijheid blijft van de stuurknuppel, hoe beter de machine in evenwicht ligt.

Zonder dat men er iets van had kunnen merken, had de machine inderdaad de bodem van het eiland verlaten en zweefde nu ongeveer ter hoogte van het dak van de loods. Raffles zette het hefboompje iets terug, het toerental daalde een beetje, en heel langzaam, alsof ze werd neergelaten aan een sterke kabel daalde de machine weer wat.

— Hoera, schreeuwde de reus opgewonden. Zij doet het prachtig, mylord.

— Ik zou het ook denken, James, riep Raffles glimlachend terug. Maar nu gaan we ook verder. Let op Charles, nu het koperen gedeelte. Onthoudt dit goed: alles wat koper is betreft de trekschroef, alles wat nikkel is, staat in verband met de stijgschroef.

Een korte beweging, en met grote snelheid begon de voorste schroef te draaien.

Dit was een precair ogenblik, want nu moesten de beide bewegingen zo onmerkbaar mogelijk in elkaar overgaan: de stijgende en de voorwaartse.

Reeds zweefde de machine met vrij wel veel vaart over de boomtoppen. Nog verder ging de kleine koperen hefboom terzijde, en op het ogenblik dat de vlieg-machine een voorwaartse snelheid had van ruim honderd kilometer, schakelde Raffles de stijgschroef uit, die automatisch onmiddellijk samenklapte, en achteruit scharnierde in de uitholling. Een kort ogenblik leek het alsof de machine zou vallen, maar de voorwaartse snelheid was groot genoeg, die vallende beweging te overwinnen, daar schoot het toestel reeds schuins de blauwe lucht in, in oostelijke richting.

— Het is een kwestie van oefening.

riep Raffles bedaard. Gauw genoeg zullen wij beiden vertrouwd zijn met de behandeling. Vergeet niet dat deze eerste proef zeer dicht boven de aarde geschiedde, wat altijd hachelijk is. Op duizend meter hoogte kan men gerust honderd meter vallen, en dan nog de machine opvangen. Onthoudt alleen dat de stijgschroef nooit mag worden uitgeschakeld, alvorens de voorwaartse snelheid minstens honderd kilometer bedraagt.

Intussen was de proeftocht in alle ernst begonnen.

Brand wierp een blik op het kompas, vervolgens op de landkaart, die zich bevond in een schrandere gevonden toestel, waardoor het mogelijk was, deze kaart af te rollen naarmate de reis vorderde.

Hij bemerkte dat Raffles de «Condor» in een Zuid Oostelijke richting stuurde.

Inderdaad zweefde de vliegmachine nauwelijks tien minuten later op een hoogte van meer dan duizend meter boven de blauwe golfjes van de zee, die nauwelijks door een briesje werd bewogen.

De lucht was zo helder, dat Brand, zonder zelfs zijn kijker nodig te hebben, de Hollandse kust reeds kon onderscheiden, toen de «Condor» zich nauwelijks een kwartier in de lucht bevond.

Maar het werd hem al gauw duidelijk, dat die door de zon beschenen duinen ditmaal niet het doel waren van Raffles, hij stak het Kanaal in de gehele breedte over, naderde de Belgische kust tot op enkele kilometers, zorgdragende dat hij op een veilige hoogte bleef, en hield toen rechtstreeks aan op Calais.

Brand raadpleegde zijn horloge. Die gehele reis, schuins over de Straat van Dover, had iets meer dan een half uur geduurd.

De motor had zonder haperen gelopen, en nu en dan was een snelheid van meer dan negenhonderd K.M. bereikt.

En nu gleed reeds die grote haven met haar ontelbare schepen onder de vliegmachine voorbij.

Drie kwartier later cirkelde de vlieg-

machine boven Parijs, op een hoogte van ruim twee duizend meter en met een snelheid, die Raffles wijselijk tot al meer dan de helft verminderd had.

Nu pas begreep Brand het doel: Raffles zocht het vliegveld van Le Bourget op, het gewone landingsterrein voor de toestellen van de K.L.M., de Amerikaanse en de Engelse luchtvaartlijnen.

Juist toen hij enige bijzonderheden begon te onderscheiden, de Eiffeltoren, de beide torens van de Notre Dame, de groene tuinen van de Tuillerieën, toen was Parijs al weer achter hem; het toestel daalde, het uitgestrekte vliegveld kwam in zicht, met zijn duidelijk herkenbare bakens en zijn verkeerstoren in hangars.

Nog weer enkele minuten later, streek de «Condor» neer op de landingsbaan, zonder dat Raffles gebruik had gemaakt van de tweede schroef. De douanebeambten kwamen aanlopen en keken wel wat verbaasd op bij het zien van die fraaie, splinternieuwe machine, die blijkbaar niet toebehoorde aan een luchtvaartmaatschappij, maar de passen van de drie inzittenden waren in orde; er bevond zich geen smokkelwaar aan boord, en dus kreeg Raffles aanstonds verlof het toestel op te bergen in een van de grootste hangaars.

De drie mannen stonden reeds buiten het hek van het reusachtige terrein, en richtten hun schreden naar het kleine abri van de Electriche tram, die Le Bourget met Parijs verbindt, toen Brand bleef staan en lachend uitriep:

— Wat zoeken wij eigenlijk in Parijs?

— Wij hadden evengoed iedere andere stad kunnen uitzoeken, maar ik wilde weten hoelang de machine over de afstand zou doen, zei Raffles.

— Precies twee uren gaf Brand ten antwoord.

— Een uur en negen en vijftig minuten, mijnheer Brand, verbeterde Henderson aanstonds.

— Wij zullen de ene minuut niet in aanmerking nemen, James, zei Raffles glimlachend, en constateren dus, dat wij gevlogen hebben met een gemiddelde snelheid van 750 K.M. in het uur.

- Geweldig, zei Brand.
- Prachtig, riep Henderson vol geestdrift uit.
- En wat gaan we nu doen? vroeg Brand weer.
- Lunchen in het café Anglais en dan

retour, antwoordde Raffles laconiek.

De grootmeester der Avonturiers wist niet, toen hij dit zei, dat er nog heel wat zou gebeuren, alvorens hij inderdaad met zijn nieuwe machine naar Engeland zou kunnen terugkeren...

HOOFDSTUK III

EEN ONVOORZIEN OPONTHOUD

De bus had die dag niet veel passagiers. Henderson was op het achterbalcon blijven staan, terwijl Raffles en Brand binnen plaats hadden genomen.

Terwijl zij zich van het vliegveld verwijderden, zei Brand glimlachend tot Raffles.

— Ik geloof dat je tevreden bent over je nieuwe vliegmaschine

— Volkomen tevreden, amice. Het is waar, we hebben nog geen proef genomen met onze helicoptère bij de daling, maar ik ben overtuigd, dat ook deze even goed zou zijn verlopen als de stijging.

— Zoek je hier iets bepaalds in Parijs?

— Volstrekt niet. Maar een stad als deze biedt zeer veel mogelijkheden.

Intussen, die zouden zich dan moeten voordoen in de korte tijd, die wij aan onze lunch zullen besteden, want ik ben voornemens, dadelijk weer terug te keren, na misschien eerst eens een kijkje te hebben genomen in ons huis in de Rue de Vaugirard. Ik wil voor het vallen van de avond weer in Londen terug zijn.

Twintig minuten later ongeveer reed de bus Parijs binnen. Het was druk in de straten, want overal spuiden de kantoren en werkplaatsen hun personeel, dat ging lunchen in een of ander naburig eethuis.

En steeds verder ging het totdat de bus plotseling scheen te worden tegengehouden door een geweldige menigte.

De chauffeur moest nolens volens stoppen.

— Wat is er? vroeg Brand verbaasd. Waarom zijn al die mensen hier te hoop gelopen?

Raffles had een blik naar buiten geworpen en antwoordde:

— Ik weet het niet, maar het moet van belang zijn, ik zie er een paar agenten tusschen. Laten wij uitstappen.

— Waar zijn wij hier ergens?

— Dit is de Rue de Belleville, als ik mij niet vergis.

Reeds waren de beide vrienden uitgestapt, en op een wenk van Raffles volgde Henderson hun voorbeeld.

Een menigte van wel tweehonderd personen, voor het grootste gedeelte uit midinettes en kantoorbedienden bestaande versperde een zijstraat en een gedeelte van de hoofdweg bijna volkomen.

— Maak eens wat ruimte, James, zei Raffles rustig. Maar doe het niet als in Londen, wat ik je verzoeken mag, wanneer je een belangrijke voetbalmatch wilt bijwonen. Ik ben volstrekt niet van zins om het met deze brave mensen aan de stok te krijgen.

Henderson knikte grijnslachend, en het volgende ogenblik boorde hij als het ware een weg door de compacte mensenmassa. Toch was het niet te zien, dat hij zijn ellebogen roerde of zich bijzonder inspande. Hij was volstrekt niet ruw, maar was daarentegen zeer gul met zijn telkens herhaald: «Pardon, pardon»

En aldus bemoedigend grijnslachend,

en tegen iedereen zijn verontschuldigen uitsprekend, drong hij door die menigte heen, « als een warm mes door de boter » om een van zijn geliefkoosde uitdrukkingen te gebruiken.

En daar Raffles en Brand in zijn kielwater onmiddellijk volgden, zo duurde 't niet lang of het drietal had klaarblijkelijk bereikt, wat de kern, en tevens de oorzaak scheen te zijn van die hele ooploop: een kleine heuvel, gevormd door meubelen, beddegoed, allerlei keukengerel, alles uitgespreid op het trottoir, voor de deur van een eenvoudig hoog huurhuis, waarvan ieder raam als het ware gegarneerd was met nieuwsgierig kijkende gezichten.

Op de derde verdieping was een man in hemdsmouwen bezig gordijnen af te nemen, en dat was blijkbaar net zijn dagelijks werk, want hij deed het vrij onhandig.

Juist op het ogenblik dat Raffles en zijn beide metgezellen aankwamen, verscheen er aan het einde van de zijstraat een tweetal van die grote, tweewielige platte handkarren, die in Parijs nog vrij veelvuldig voorkomen bij verhuizingen, door hen, die noodgedwongen zelf zulk een verplaatsing tot stand moeten brengen. De voorste van die beide karren werd getrokken door een reeds bejaarde man met dun, grijs haar, die al moeite genoeg had met die ledige wagen, die hij voorttrok met gebogen rug, het rimpelige gelaat naar de straatstenen gewend.

Raffles rekte zich een weinig uit, en nu zag hij over de hoofden van de andere heen kijkende een tweetal vrouwen vlak bij de geopende huisdeur. De ene was oud, en zat op een matten keukenstoel, onbeweeglijk, het hoofd tussen de beide handen vasthoudend, de andere was een nog jong meisje, dat met bleek gelaat tegen de deurpost leunde, en met ogen, die niets schenen te zien, voor zich uitstaarde.

— Een gerechtelijke uitzetting naar het schijnt, zei Brand zacht.

— Ja, en die arme mensen schijnen er zwaar onder gebukt te gaan, gaf Raffles ten antwoord.

— Wat moet die oude man met zijn

wagen?

— Ik geloof dat die arme man nog volstrekt niet weet wat eigenlijk de betekenis is van die hele trieste comédie, hernam Raffles.

Dit moest wel zo zijn, want nauwelijks had de grijsaard zijn wagen tot stilstand gebracht en strekte hij de hand uit naar een meubelstuk, om het op te laden, of een grote kerel met een gezicht als een bulldog, stiet hem ruw terzijde en beet hem toe:

— Blijf daar af met je vinger.

— Er af blijven? herhaalde de oude man met een bevende stem. Maar wij moeten toch ons boeltje meenemen. Het kan hier toch niet staan blijven op het trottoir.

De man met het hondengezicht keek de oude man een ogenblik grimmig en onderzoekend aan, alsof hij meende, voor de gek te worden gehouden, en zei toen met een spotlach:

— Je hebt zo iets zeker nog nooit meegemaakt he, vader? Die meubelen gaan naar de veiling, man. Er is geen stuk meer van jou. Ze worden hier nu op slag verkocht, voor je huurschuld.

— Maar die kan ik onmogelijk betalen, zei de grijsaard zacht en met gebogen hoofd.

— Dat is het hem juist, papa. En daarom gaan wij nu de meubeltjes verkopen. Maar ik twijfel eraan, of Mijnheer Huguet dan nog aan zijn kosten komt.

Een verlopen heerschap met een rode neus kwam op dat ogenblik aanlopen, voorzien van een actentas, zijn bolhoed ver achter op zijn hoofd, en begon met een onverschillig gezicht een goed plekje uit te kiezen voor zijn treurige arbeid.

Nu pas hief de oude vrouw het hoofd op, stond met moeite op van haar stoel, kwam wankelend naar de oude man toelopen, en beiden wierpen zich in elkaanders armen, zacht snikkend, als schaamdenn zij zich voor al die omstanders. Menig oog werd nat, want over het algemeen zijn Parijsenaars heel gevoelig en hier en daar werd zelfs al een dreigend scheldwoord gehoord aan het adres van de huiseigenaar.

— Wij willen het wel betalen, mijnheer, maar wij kunnen het nu onmogelijk, klaagde de oude man. Als mijnheer Huguët nog maar een maandje geduld wil hebben...

— Het oude praatje, zei de man met het hondengezicht ruw. Ik geef mijnheer Huguët groot gelijk. Ik zou niet eens zoveel geduld gehad hebben. En als je zo'n mooie dochter hebt, dan zie ik niet in dat je om geld verlegen hoeft te zijn.

— Wilt u dat eens herhalen? klonk er plotseling een stem vlak bij zijn oor. Verbaasd, wendde de man zich naar de spreker, en nu zag hij iemand naast zich staan, naar zijn gehele uiterlijk te oordelen een vreemdeling, wel een hoofd kleiner dan hij, met staalgrijze ogen, waarin nu een harde uitdrukking lag, en wiens haar aan de slapen reeds een weinig begon te grijzen.

De kerel trok zijn ruige wenkbrauwen hoog op, nam de keuriggeklede vreemdeling op van het hoofd tot de voeten, en zei toen grijnslachend.

— Kijk eens in de richting van die deur.

— Daar is een ridder zonder vrees of blaam voor je, Musette, Mijnheer Lohengrin in eigen persoon. Mijnheer bemoeit zich met zaken, die hem niet aangaan.

— Een beetje, zei Raffles bedaard. Ik wilde alleen maar weten, of ik zoëven goed verstaan had. U zei dus?

— Ik zei dat een man met zo'n mooie dochter nooit om geld verlegen behoefde te zijn. Ik zei...

Wat de man met het doggengezicht nog verder had willen zeggen, zal wel altijd in het duister blijven, want een onderdeel van een seconde later rolde hij als een konijn, dat een schot hagel in de achterbout heeft gekregen, een paar malen om en om, getroffen door een ijzerharde vuist, op de goede plek.

Hij kwam terecht tegen de deurpost, en bleef daar half versuft liggen, naar zijn hoofd tastend.

Hier en daar klonk een zwak gejuich, maar elders werden dreigende waarschuwingskreten gehoord. De afslager echter, die zulke intermezzo's blijkbaar heel gewoon vond, was reeds op een stoel ge-

klommen, na een paar woorden te hebben gewisseld met zijn schrijver, had zijn hamer gegrepen, en bulkte nu met een stem, die op een kilometer afstand zijn voorliefde voor goedkope alcohol verried:

— Dames en heren, we beginnen hier dus met de veiling van de meubeltjes van wijlen Bernard Duflos, alhier present, uit naam van mijn principaal, mijnheer Gaston Huguët. Wij zullen beginnen met deze tafel uit het tijdperk van de Zonnekoning, echte stijl Louis XV.

— Je zuster, schreeuwde een magere vrouw uit het publiek. Het is een withouten keukentafel.

— Dan zeggen we: een withouten keukentafel uit het tijdperk van de Zonnekoning. Haha, hernam de afslager met een vette lach. We zetten dit prachtige meubel in voor dertienhonderd franken. Wie biedt er meer?

Er werd wat gelachen, maar voor het overige bleef het volkomen stil en in die stilte klonk de stem van Raffles die bedaard vroeg:

— Hoeveel bedraagt de huurschuld?

De lodderige ogen van de afslager zochten verbaasd naar de spreker, kregen Raffles in het vizier, waarna hij tamelijk verwonderd antwoordde:

— Vijftig duizend franc.

Raffles antwoordde niet. Bitterheid welde in zijn hart op, en hij voelde zich verbleken. Welk een afschuwelijk leed, welk een vernedering voor die arme mensen; om zo'n luttel bedrag. In Engels geld nog geen vijftig pond. Hij wist zich echter te beheersen toen hij zei:

— Hebt gij de kwitantie voor die huurschuld bij u?

— Neen, dat is niet mijn werk, die heeft de deurwaarder. En houdt mij nu niet langer op, ik sta hier niet voor mijn plezier. Deze withouten tafel...

— Ik koop het hele ameublement voor twintigduizend francs, hernam Raffles op dezelfde ijskoude toon. Is dat voldoende?

De afslager maakte snel zijn berekening. Hij was een man, doorkneed in het vak en een enkele blik op het zeer eenvoudig meubilair, had hem reeds doen

zien, dat de huurschuld er ternauwernood zou worden uitgehaald, en er dus voor hem maar een bitter klein percentage zou overblijven.

Hier nu was een man, waarschijnlijk een brit, weggelopen uit een of ander gekkenhuis, die twintigduizend francs bood voor die oude rommel. Hij bedacht zich dan ook geen seconde, en vroeg alleen maar wantrouwend:

— Is u dat ernst, Excellentie?

Inplaats van te antwoorden haalde Raffles zijn portefeuille te voorschijn, nam er een paar bankbiljetten uit, en stak ze de afslager toe.

Deze bekeek ze een weinig wantrouwig, draaide ze om en om in zijn dikke vingers, en tekende toen grommend een kwitantie en stak die Raffles toe.

Nu pas steeg uit die menigte, die in de grootste verbazing had toegelusterd en toegezien, een gemompel van bewondering op, de winkelmisjes staken de hoofden bijeen en wisselden tamelijk luid opmerkingen over de knappe vreemdeling.

Raffles trok zich van dat alles niets aan, trad op de oudjes toe, die blijkbaar niet wisten of zij waakten of droomden, vatte de gerimpelde hand van de vrouw en zei vriendelijk:

— Kunt gij weer in dit huis terugkeren?

Voor de vrouw antwoord had kunnen geven, kwam het jonge meisje haastig toelopen, terwijl haar ogen vlamden van een voor Raffles onbegrijpelijke woede, toen zij er met moeite uitbracht:

— Nooit, nooit meer terug in dit vervloekte hol. Ik ga nog net zo lief slapen onder een brug.

— Maar hebt gij dan iets anders? Weet gij waar gij nu een onderdak kunt vinden? vroeg Raffles.

De oude vrouw wrong de handen, de man keek zwiingend naar de grond, terwijl een glinsterende traan over zijn gerimpelde wang gleed: en Raffles wist genoeg. De woningnood was groot in Parijs en het zou die arme, blijkbaar van alles berooide mensen niet zo gemakkelijk valen weer een dak boven hun hoofd te krijgen, tenminste een dat

zij konden betalen.

— Ik weet drie goede kamers in de Rue Clavel, zei het meisje, en weer moest Raffles zich over iets verwonderen, want terwijl zij dit zei werd zij bloedrood.

Maar hij haastte zich om te antwoorden:

— Dan moet gij dadelijk daarheen gaan. Woont daar misschien iemand van uw kennissen?

— Een heel goed vriend, mijnheer, antwoordde het meisje, terwijl zij een kort ogenblikje Raffles haar donkere ogen toewendde.

— Maar meisjelief, wat praat je toch? Dat is immers veel te duur, klaagde de oude vrouw.

— Wij zullen er eens naar toe gaan, zei Raffles eenvoudig. Twee kruiers hier. Laadt de meubels op de karren, zij zijn nu mijn eigendom. Als ik mij niet vergis, dan is de Rue Clavel hier dicht bij.

De oude Duflos scheen nu pas tot het besef te komen, van wat er gebeurde, tastte met zijn bevende vingers naar de hand van Raffles, en begon stamelend:

— Mijnheer, wie gij ook zijn moogt, wij zijn u grote dankbaarheid verschuldigd. Maar ik weet niet, of wij dit mogen aannemen: wij zijn u volkomen vreemd, en ik betwijfel of ik ooit in staat zal zijn om...

— Bekommer u daar voorlopig maar niet om, viel Raffles hem in de rede. Ik breng u naar uw nieuwe woning; ik wil mij er van overtuigen, dat die kamers inderdaad nog onbewoond zijn. Maak u ook geen zorgen over de huishuur. Ik ben maar al te verheugd, dat ik u heb kunnen helpen. Maak wat voort, ik heb een goede fooi voor jullie mannen. James, help jij eens een handje.

Niet zonder enig gevaar voor de meubelen, hielp de reus met zijn geweldige spieren, en binnen vijf minuten was alles opgeladen. Even daarna trok een kleine karavaan weg in de richting van de Rue Clavel. Niemand lette er intussen op, dat de kerel met het doggengezicht, die weer overeind was gekrabbeld, op enige afstand die kleine stoet begon te volgen, met een wraakzuchtige uitdrukking op zijn breed gezicht.

HOOFDSTUK IV

EEN KENNISMAKING MET GEVOLGEN

Een uur later, het liep toen reeds naar twee uur, was het gehele huisgezin Duflos goed en wel geïnstalleerd op de vierde verdieping van een groot, oud huis in de Rue Clavel. Henderson had geholpen en de meubelen vlogen als het ware op hun plaats als in een truc-film.

Geheel verdwaasd door de plotselinge ommekeer in hun bestaan, nog nauwelijks goed beseffend of dit alles wel werkelijkheid was, zaten Bernard Duflos en zijn vrouw Marguerite in een hoekje en keken stilletjes toe zonder iets te zeggen, met tranen in de ogen. Maar ditmaal waren het tranen van geluk.

Hun dochter Musette was wel een half uur afwezig geweest, maar toen zij terugkeerde lag er een trek van innige vreugde op haar gezichtje: zij wendde zich dadelijk tot Raffles, en zei:

— Mijnheer, nu moeten wij toch werkelijk weten, waaraan wij dit alles te danken hebben, en hoe wij ooit in staat zullen zijn, u dit alles te vergelden.

— Gij kunt het mij het best vergelden, mademoiselle, door er nooit meer van te gewagen, zei Raffles met een lach. Neem maar aan, dat ik een beetje excentriek ben, en er van houd als Voorzienigheid te spelen. Ik kan mij veroorloven u ter hulp te komen. Toch zou ik gaarne willen weten wat er nu eigenlijk is geschied. Ik heb de naam Huguet horen noemen; dat is natuurlijk uw voormalige huisheer?

— Ja en hij is een gemene vent, barstte Musette uit. Het is ongelooflijk hoe hij ons gemarteld heeft, achtervolgd en in het nauw gedreven. Hij, ik, hij wilde dat ik zijn...

— Ja, ik begrijp het al, viel Raffles haar haastig in de rede. Maar in dit huis, nietwaar, woonde een andere man, die 't geluk heeft, meer in uw smaak te val-

len. Stil, zeg maar niets. De hemel beware mij dat ik mij in uw hartsaangelegenheden zal mengen. Nu, dan is, dunkt mij, alles ten beste geschikt. Alleen, ben ik al te onbescheiden als ik vraag, hoe gij in die toestand kwaamt? Werkeloos misschien?

— Sedert twee maanden, mijnheer, antwoordde Musette of doffe toon. Ik ben bloemenmaakster. Maar de handel in kunstbloemen gaat achteruit. Mijn vader was nachtwaker in een fabriek. Moeder verdiende iets met fijne handwerken. Hoe het zo achter elkaar kwam is mij een raadsel; het leek wel een boze tovermacht. Nadat Huguet begon mij te achtervolgen en ik hem telkens afwees, verloren wij achtereen onze betrekkingen. Ik werd ontslagen wegens gebrek aan orders. Vader werd plotseling te oud bevonden als nachtwaker, en de winkel, waarvoor moeder werkte, nam haar arbeid niet meer.

En wat wij sedertdien ook geprobeerd hebben, nergens nam men ons aan.

— Dat is heel eigenaardig. In Amerika komt zolets wel meer voor; daar plaatst men ongewenste elementen onder de arbeiders op een zogenaamde «zwarte lijst» die geregeld wordt bijgehouden en wee de ongelukkige, wiens naam op die lijst voorkomt. Nu, wij zullen eens zien, of wij niet tegen die geheimzinnige macht kunnen strijden.

— Maar, gij hebt nog altijd uw naam niet genoemd, mijnheer, zei Musette dringend. Wij moeten toch weten, wie wij zo dankbaar moeten zijn.

— Als gij mij dan volstrekt een naam wilt geven, noem mij dan Graaf Palmhurst, antwoordde Raffles. Ik ben een Londenaar, en hier bij toeval op bezoek. Apropos, weet gij het adres van die Huguet?

— Niet nauwkeurig, graaf. Hij moet ergens in de Wijk van St. Germain wonen. Hij heeft een hoop geld en is een heel slecht mens. Hij is lid van de Racing Club. O, ik zal de hemel danken, als wij nooit meer iets met hem te maken hebben.

Plotseling scheen het jonge meisje iets in te vallen en zij riep verbaasd uit:

— Maar hoe is het mogelijk, dat wij naar hier zo maar hebben kunnen verhuizen? Ik heb niet eens met de portier gesproken. Ik ken de oude Binard wel, de eigenaar van dit huis, maar...

— Dat alles is reeds lang in orde gemaakt, legde Raffles haar het zwijgen op. Ik heb met de concierge gesproken en hem drie maanden huur vooruit betaald. Bekommer u niet om dat alles. Verheug er u liever op dat uw brave ouders, althans voorlopig rustig kunnen slapen. Later zullen wij verder zien. Gij maakt immers bloemen, zegt gij? Dan zult ge ook wel kunnen schilderen?

Inplaats van te antwoorden liep Musette naar een hoektafel, zocht even onder boeken, kranten en wat oude tijdschriften, die daar verspreid lagen, en kwam blozend terug met een portefeuille, waaruit zij Raffles enige schetsen toonde, merendeels aquarellen, die niet alleen een vaardige hand, maar een grote kunstzin verrieden. Er waren ontwerpen bij voor kussenvertrekken, kleine meubelen, wandversieringen en borduursels.

Raffles behoefde er slechts een enkele blik op te slaan, om te zien, dat hij hier tegenover een onthullend talent stond, dat slechts een vruchtbare bodem behoefde, om zich geheel te kunnen ontplooiën.

Hij gaf de tekeningen terug en zei eenvoudig:

— Uw toekomst is gemaakt. Bekommer u daar maar niet om. Gij zijt een ware kunstenaar. Wij zullen morgen terugkomen. Ik heb iets met u te bespreken. En noem mij niet meer graaf. Dat doet men in Engeland niet. Lieden van mijn stand noemt men eenvoudig: mylord.

— Wij verlangen niets liever, mylord, riep Musette uit, met ogen die van dank-

baarheid en blijdschap straalden.

En zo vertrok het drietal weer, uitgeleide gedaan door de zegeningen en bevende woorden van dankbaarheid, van het echtpaar Duflos.

Maar niet zodra stonden zij op straat of het gelaat van Raffles, zoëven nog glimlachend, verkreeg een uitdrukking, die Brand schrik aanjoeg. Hij kende die harde trekken, als uit steen gehouwen. Die wijd opengesperde ogen met hun metalen glans en die dicht opeen genepen lippen. En hij kende ook die sissende bijtende klank van die stem.

— Wij gaan nu lunchen, lui, zo begon Raffles.

— En daarna terug?

— Neen. Je hebt mij immers horen zeggen, dat wij morgenmiddag nog een bezoek zouden brengen aan de Duflos. Bovendien, ik heb een appetje te schillen met die Mijnheer Huguet.

— Die kerel verdiende te worden doodgeranseld, riep Henderson woedend uit. Ik versta wel zoveel Frans, dat ik heb begrepen wat er aan de hand was.

— Die bestraffing is wat ruw, James, en mijn middel is, geloof ik, wel wat beter. Hier is een taxi. Wij zullen dat heerschap eens opzoeken temidden van zijn vrienden. En dus, Charles, zal je er vrede mee moeten hebben, als ik mijn terugkeer nog 'n paar dagen uitstel. Stop, chauffeur.

De auto stopte voor de rand van het trottoir. De beide vrienden stapten in, nadat Raffles het adres van het bekende restaurant had opgegeven. Henderson nam naast de chauffeur plaats.

Toen Brand het portier wilde dichttrekken, keek hij bij toeval naar de overzijde van de straat, en zag daar de man met de hondentronie staan, die op dat zelfde ogenblik haastig wegsloop.

— Dat is die kerel van zoëven, zei hij. Kijk hij loopt daar een steeg in.

— Laat hem gaan, zei Raffles schouderophalend. Die knul heeft zijn verdiende loon gehad. Ik ben blij, Charles, dat het toeval ons door die straat voerde. Wel, wat zeg je van onze voortreffelijke maatschappij? Geen ongelijkheid, geen schandelijk onrecht, geen onderdrukking van de zwakke door de sterke,

maar overal naastenliefde, onderlinge hulp en gelijkheid, vooral gelijkheid. Nu, ik verheug mij op het ogenblik, dat ik met die mijnheer Huguet eens over die gelijkheid van gedacht kan wisselen. Hoe vind je het meisje?

Brand bemerkte, hoe Raffles met opzet van onderwerp veranderde, want in zijn staalgrijze ogen had hij een gevaarlijk licht gezien, dat weinig goeds voorspelde voor de man, die in het drama, dat nog zulk een gelukkige keer had genomen, een grote rol scheen te hebben vervuld. Het misbruik maken van macht was voor Raffles steeds een van de ergste misdaden ter wereld geweest, en Brand wist dat hij thans zulk een misdaad ging straffen.

Raffles sprak verder niet veel, tot dat de taxi stopte. De drie mannen stapten uit en terwijl Brand met de chauffeur afrekende, nam Raffles Henderson ter zijde en zei op zachte toon tot hem:

— Je kent Parijs voldoende, James, om ons huis in de Rue de Vaugirard te vinden, nietwaar?

— Ik zou het in een Egyptische duisternis niet mislopen, mylord.

— Ga er dan nu dadelijk heen. Hier is geld om iets in een restaurant te eten. Overtuig je dat in het huis alles in orde is, dat geen vreemde hand de geheime deuren heeft aangeraakt van onze tunnel, en dat de bewaarplaatsen van mijn vermommingen onaangeroerd zijn. Kijk ook de elektrische leidingen goed na. Ik weet nog niet of ik van dat huis nu gebruik zal maken; dat zal afhangen van de omstandigheden.

Henderson knikte slechts even, en maakte daarop aanstonds dat hij wegkwam. Raffles keek hem na met een goedkeurende blik: daar ging een man op wie hij ten allen tijde vertrouwen kon.

Brand en Raffles traden binnen. Zij hadden weinig moeite een onbezet tafeltje te vinden, want het was reeds laat in de namiddag geworden.

Het was pas toen de kelner het dessert kwam opdienen, toen Raffles, die in een sombere stemming scheen te zijn, op zachte toon zei:

— Wij zullen het adres van die schob-

bejakt eens opzoeken. Er zal hier wel een adresboek zijn.

Brand wenkte de kelner en vroeg om het adresboek. Vijf minuten later wisten zij het adres van Gaston Huguet en weer een uur later stonden zij buiten voor het huis in de Rue de Vaugirard. Het was nog altijd het eigendom van Raffles, maar zijn zaakwaarnemer te Parijs, zou vreemd hebben opgekeken, als men hem had gezegd, dat Graaf Palmhurst, zijn principaal, en de lang gezochte gentleman-inbreker een en dezelfde persoon waren. De drie bovenste verdiepingen waren bewoond, door eenvoudige, merendeels bejaarde lieden, die al evenmin enig besef hadden van de ware aard van hun huisheer. De eerste verdieping en die, welke gelijkvloers was gelegen, waren steeds ter beschikking van Graaf Palmhurst, en het doel daarvan was heel eenvoudig: Raffles wilde ten allen tijde in de grote, buitenlandse steden een pied-à-terre hebben, waar hij in geval van nood een toevlucht zou kunnen zoeken. Het huis lag dicht bij de oude stadswallen, die op die plek nog niet waren afgebroken, en de tunnel, waarvan Raffles tegen Henderson gesproken had, was zeker even oud als de stad Parijs zelve, en vermoedelijk aangelegd door kloosterlingen, die in woelige tijden veilig buiten de stad wensten te geraken.

Henderson bleek op zijn post te zijn en rapporteerde aanstonds, dat alles zich in de beste orde bevond. De elektrische installaties werkten uitmuntend, blijkbaar had geen enkel onbevoegde het gewaagd in het huis door te dringen.

Raffles, nog altijd in een sombere bui, begaf zich dadelijk naar de slaapkamer, opende de kast waarin zich kleren, baarden en pruiken bevonden, en begon zonder een woord te zeggen zich te vermommen. Hij zette een zwarte pruik op, waarmede zijn staalgrijze ogen wonderlijk contrasteerden, kleepte zich met de grootste zorg, stak zich in rok, en zag er na verloop van een half uur uit, als een man van de wereld, die zijn leven doorbrenkt met het najagen van allerlei genietingen.

Hij raadpleegde zijn horloge en zei toen tot Brand, die zwijgend had toegezien:

— Ik ga nu naar hem toe, Charles. Ik wil eens met de vent spreken, en ik denk dat het einde van dat gesprek niet erg naar zijn zin zal zijn. De man is rijk, en misschien kan ik hem nog wel het zwaarste treffen in zijn bezit. Wacht hier op me; wij kunnen na afloop gaan eten.

— Ben je in ernst van plan midden op de dag zulk een gevaarlijk onderneming op touw te zetten?

— Ik heb zo'n akkevietje meer bij de hand gehad, amice, zei Raffles schouderophalend. Dergelijke schoeljes zijn meestal niet erg lastig.

— Maar waarom neem je ons niet mee?

— Omdat het niet nodig zal zijn. Geef mij anderhalf uur tijd; dan denk ik terug te zijn. Adieu. Tot straks.

Er was nauwelijks een uur verlopen, toen Raffles tot grote verbazing van Brand alweer terug was.

— Niet thuis, kondigde de grote avonturier laconiek aan. Mijnheer dineert in de stad, zoals zijn huisknecht vertelde. Ik heb mijn kaartje achtergelaten.

— Je kaartje? herhaalde Brand verschromt.

— Ja, waarom niet. Dat eist de etiquette. Maar stel je gerust; het was geen visitekaartje met de naam John Raffles erop. Kom, wij gaan dineren. James, je kunt je avond doorbrengen volgens je eigen verkiezing. Hier dichtbij is een zeer goede bioscoop. Ik denk dat wij om half elf hier terug zijn.

Brand stak zich op zijn beurt haastig in rok; de beide vrienden verlieten het oude huis door een zijdeur in een stille achterstraat, vonden wat later een onbezette taxi en lieten zich naar de Place de la Bourse rijden, waar Raffles zich een uitstekend restaurant herinnerde.

Maar ditmaal troffen zij het niet, want de grote eetzaal was bijna tot de laatste plaats bezet.

Terwijl zij zich een weg baanden door de volle zaal, met nog andere gasten

die vruchteloos naar een vrij tafeltje zochten, hoorden Raffles en Brand tegelijkertijd een naam noemen, die dadelijk hun opmerkzaamheid trok.

Een jonge, hoge stem zei, luid genoeg om een paar tafeltjes verder te worden gehoord:

— Het is geen wonder dat Huguet in zulk een opgewekte stemming is. Hij heeft het wild alweer achterhaald. De geluksvogel.

— Huguet heeft altijd geluk in de liefde gehad, zei een andere stem. Maar hij is er nog niet waarde heer.

— Vanavond is hij er, klonk een derde stem, vlak achter Raffles. Alle maatregelen zijn genomen, wees daar maar zeker van. Dachten jullie soms dat Gaston Huguet zich liet ontmoedigen door zo'n kleine tegenslag? Dat kleine ding zal ondervinden wat het zeggen wil, mij te durven ontlopen. En wat die bemoelial betreft, die zich als edele Ridder voordeed, ik hoop voor hem, dat hij zich nooit op mijn weg vertoont, want dan loopt het slecht met hem af.

Op dat ogenblik wendde Raffles zich om, zodat hij de man, die gesproken had in het gelaat kon zien.

Gaston Huguet was iets groter dan Raffles, fors gebouwd, met een gebronsd gelaat en harde, donkere ogen. Hij verkeerde blijkbaar in een vrij opgewonden toestand, die misschien was toe te schrijven aan een wel wat overvloedig gebruik van apéritifs.

Met de beminlijkste glimlach van de wereld zei Raffles:

— Het toeval is u dan wel bijzonder goed geweest, mijnheer, want gij vindt die man inderdaad op uw weg, op ditzelfde ogenblik. Gij wordt dus wel op uw wenken bediend. Ik ben de man, die het voorrecht had, het meisje in kwestie te beschermen. En ik van mijn kant acht het een voorrecht, u hier ten aanhore van uw vrienden te mogen zeggen, dat je een laffe schurk en een schoft bent.

Raffles had zonder stemverheffing gesproken, en toch was het plotseling zo muisstil in de hele zaal geworden, dat ieder van zijn woorden tot in de verste hoeken doordrong. De kelners, niet

gewend aan zulke ontmoetingen in deftige restaurants, stonden als uit marmer gehouwen, en het scheelde een haar of de gerant was van zijn stokje gevallen.

Wat Huguet betreft, hij was bleker geworden dan het fijne damasten tafellaken, dat over de tafel naast hem was uitgespreid, en keek Raffles aan met ogen die van haat gloeiden.

— Is dat... moet ik dat... bedoelt gij mij te beledigen, mijnheer? stotterde hij tenslotte.

— Inderdaad iets van die aard bedoel ik, antwoordde Raffles steeds glimlachend, maar met iets in zijn ogen dat de ander waarschuwde voor naderend gevaar. Wilt gij soms dat ik het herhaal? Maar laat ik het dan op deze wijze doen.

Zijn rechterhand, de vingers uitgestrekt, schoot bliksemsnel uit en kwam met een kletsende slag neer op de wang

van Huguet, die daarop onmiddellijk roodkleurde en opzwol.

Een paar van Huguets vrienden schenen zich op Raffles te willen werpen, maar deinsden voor zijn blik alleen reeds terug, zoals de hond wegkruipt voor de opgeheven hand van zijn meester.

— U zult mij voldoening geven, mijnheer, brulde Huguet bijna stikkend van woede.

— Precies. Dat was mijn bedoeling, mijnheer, zei Raffles koeltjes. Ik laat de keuze van het wapen aan u over. Maar of gij pistool of degen kiest, ik denk dat gij morgen ochtend om zeven uur zult hebben opgehouden te leven, en de aarde met uw aanwezigheid te besmetten. Wezens als gij zijt, ruimt men op, die vertrappt men. Hier is mijn kaart; ik zal tijdelijk mijn intrek nemen in het Grand Hotel, daar zal ik uw secondanten verwachten.

HOOFDSTUK V

DE VALSTRIK

Dit alles was zo vlug in zijn werk gegaan, dat Brand, zelfs als het zijn plan geweest was, niet de tijd had gevonden om tussenbeide te komen. Hij legde nu kalmerend de hand op de arm van Raffles, maar trok ze aanstonds weer terug toen hij de hooghartige, koude uitdrukking zag in de ogen van Raffles die hij zo goed kende, en die hem letterlijk verstijfde. Brand wist dat Huguet verloren was.

Morgenochtend, bij het krieken van de dag, zou Raffles op een stil plekje in het Bois de Vincennes tegenover hem staan, en het was Raffles ernst ditmaal. Brand kende die blik maar al te goed. Hij zou zonder mededogen zijn, en die Huguet doden met niet meer wroeging dan alsof de man een giftige slang ware geweest. En hij kende nog

iets; het meesterschap van Raffles op de degen, en zijn vast oog. Nog nauwelijks een week geleden had Raffles zich weer geoefend met het duelleerpistool en op zestig ellen afstand, negen van de tien keer een aas uit een kaart geschoten.

Raffles had hem reeds onder de arm genomen, zonder zich nog in het minst te bekommeren om Huguet en zijn vrienden, en had zich alweer naar de uitgang gewend.

Zij stonden op straat toen Brand pas met moeite kon uitbrengen:

— Maar dat is pure krankzinnigheid, Edward. Waarom je leven in de waagschaal te stellen om zulk een hondsvot? De kerel is een schot kruit niet eens waard.

— Dan zal ik de degen kiezen, amice,

dan kost het zelfs geen kogel, zei Raffles koud. Ik verzoek je, hierover geen woord meer te spreken. Aan de overzijde is een uitstekend restaurant, al is het dan niet zo goed als dat wat ik tot mijn spijt heb moeten verlaten, omdat de atmosfeer er nu wel wat geladen zal zijn.

Reeds had hij Brand bij de arm gevat en hem de helderverlichte eetzaal binnengevoerd. Brand voelde geen spoor van enige trilling, de hand om zijn arm was vast als altijd.

Tien minuten later dineerde Raffles met de grootste smaak en voerde een opgewekt gesprek. Het leek wel of het vooruitzicht op het gevecht met Huguet hem weer in de goede stemming had gebracht. Toen zij hun koffie hadden gedronken en met de ober afgerekend, keek Raffles op zijn horloge, stond op en zei:

— Het wordt tijd, Charles. Ik zal er toch op mogen rekenen, dat je mijn getuige zult zijn?

— Dat spreekt vanzelf. Maar ik bid de hemel, dat iets je nog zal weerhouden van die onzinnige daad.

— Dan bid je tevergeefs, amice, zei Raffles koeltjes. Op een tweegevecht komt 'n man, tenminste als hij die naam verdient, nooit terug.

— Gelukkig zal Huguet er misschien anders over denken, riep Brand plotse-ling opgemonterd uit.

— Natuurlijk, het is best mogelijk dat de schurk er niet aan denkt, de degen te kruisen met een vreemdeling, die zo maar uit de lucht is komen vallen, alleen maar omdat die hem in een vol café om de oren slaat.

— Dat is waar; het is maar een onbeduidend bagatel, zei Raffles sarcastisch. Ik hoop, dat je sombere vermoedens niet bewaarheid zullen worden, amice.

— En ik durf wedden, dat hij zijn vrienden niet stuurt, hernam Brand, plots vrolijk geworden. De man maakte op mij wel de indruk van een schoft, als heer vermomd, maar volstrekt niet van een houwdegen of vuurvreter. Maar in ieder geval kun je natuurlijk op mij rekenen. Wij hebben echter nog iemand

anders nodig. Zal ik Henderson waar- schuwen?

Raffles fronste voor een ogenblik de wenkbrauwen.

— Henderson is een brave, dappere jongen, Charles, maar hij is mijn bediende. Noem het mijnentwege weinig democratisch en zeer conservatief, ik ben nu eenmaal Engelsman in hart en nieren. Een Engelsman kiest in zulke omstandigheden niet zijn chauffeur tot getuige. Ik weet zeker dat we in het Grand Hotel op dit uur wel een of andere officier aantreffen, die bereid zal zijn, een man die misschien aan zijn zijde in de oorlog gestreden heeft, zulk een onbeduidende dienst te bewijzen. De Fransen zijn, gelukkig, in dat opzicht nog zeer hoffelijk. En ga nu mee, want het wordt tijd.

Het is niet ver van de Place de la Bourse naar het Grand Hotel en het tweetal legde dan ook de weg te voet af en volgde de helderverlichte Boulevards totdat zij het bekende hotel bereikt hadden, waar Zola zijn heldin Nana haar gewelddadig einde laat vinden.

Zodra zij daar waren, zei Raffles:

— Ga mee naar de conversatiezaal. Daar zal het nu wel druk zijn. Zodra wij een tweede getuige gevonden hebben, waarbij een kelner ons wel zal willen helpen, vraag je naar een aparte spreekkamer, en zegt de kelner dat hij daarheen de beide secondanten van Huguet moet geleiden. Denk erom, dat ik alles aan hem overlaat, tijd, plaats, en keuze der wapens. Natuurlijk kan ik onmogelijk meegaan. Dat is hier geen gebruik. Ik zal je in de conversatiezaal wachten. En laten wij ons nu haasten, want als zij op tijd komen, en dat doen zij zeker, dan hebben wij nog maar tien minuten.

Raffles had goed gezien, en zijn verwachtingen omtrent de hoffelijkheid van de Parijse officieren werd niet beschaamd. Vijf minuten nadat hij zich had voorgesteld aan een jonge kapitein, van de Garde in uniform, zijn aangenomen naam had genoemd en hem het doel had uiteengezet, waarom hij hem aansprak, was de zaak beklonken, en had kapitein Raoul de Saint Bris, zodra hij

vernam, dat de beide mannen aan de zijde van Frankrijk hadden meegevochten Raffles zijn hulp toegezegd.

Raffles dankte hem met een buiging, en Brand verliet met de Saint Bris de grote conversatiezaal.

In de brede vestibule zei de jonge kapitein glimlachend:

— Ik weet wel een klein vertrek op de eerste verdieping, dat voor ons doel geschikt is, monsieur. Ik ken het hotel heel goed, en de ober zal mij wel behulpzaam willen zijn. Luister eens even, Laroche.

Deze laatste woorden waren gericht tot de oberkelner die juist door de vestibule liep.

Brand zag hoe de Saint Bris op fluisterende toon een paar woorden met de oberkelner wisselde, waarna de Saint Bris het hoofd weer naar hem toewendde en halflied zei:

— Pardon, hoe was de naam van de tegenpartij?

— Huguet heet hij.

— Huguet? Toch niet Gaston Huguet?

— Ja, zo luidde zijn voornaam. Ik geloof dat die naam een onaangename indruk op u maakt?

De kapitein kneep even de lippen samen, en zei toen vrij kortaf:

— De man is uit onze Club gegooid hij maakte zich onmogelijk. Er gaan zonderlinge praatjes over hem, maar dat zijn niet mijn zaken. Ik geloof echter, als onze principaal geweten had, wie hij tegenover de punt van zijn degen zou krijgen, dat hij zich nog wel eens bedacht zou hebben. Men is toch een weinig kieskeurig, wat zijn tegenstanders betreft, nietwaar?

— Ik wilde dat mijn vriend daar ook zo over dacht, zei Brand zacht. Ik vrees echter dat dit bijzondere geval...

— Mag ik vragen of die Huguet Lord Palmhurst beledigd heeft? Van zekere lieden kan men gerust een belediging veronachtzamen.

Brand aarzelde. Raffles had de ware reden niet genoemd, en hij verkeerde in het onzekere, of hijzelf die nu wel mocht noemen. Hij redde er zich uit door te zeggen:

— Huguet heeft een van die dingen gedaan, kapitein, die een man onmogelijk door de vingers kan zien.

— Dan is de zaak hiermede afgedaan. Ik heb Laroche verzocht, de beide getuigen dadelijk bij ons te brengen, zodra zij komen. Ik moet er u opmerkzaam op maken, dat het reeds tien minuten over de bepaalde tijd is.

— Ik acht het best mogelijk, dat zij niet eens komen, zei Brand grimmig.

— Dat is inderdaad bij een man als Huguet volstrekt niet buitengesloten, zei de Saint Bris kortaf. Deze trap op, als ik u verzoeken mag. En dit is de kamer. Maak eens wat licht, Laroche, en doe de gordijnen dicht.

Zodra de oberkelner de kamer weer verlaten had, staken de beide heren een sigaret op en begonnen, zo als dat vaak geschiedt onder lieden die elkaar slechts oppervlakkig kennen en naar een gemeenschappelijk onderwerp zoeken, hun oorlogsherinneringen op te halen.

Maar na verloop van 'n half uur keek de Saint Bris eens op zijn polshorloge en riep verschrikt uit:

— Maar de getuigen van Huguet zijn nu reeds drie kwartier over tijd.

— Zij komen niet. Ik dacht het wel, zei Brand grinnikend. Ik zelf heb ook een zeer onaangename indruk van die Huguet gekregen.

— Wij zullen nog een kwartier wachten als gij het goed vindt, mijnheer, maar dan hebben wij ook ruimschoots onze plicht gedaan.

— Ik ben u zeer verplicht, kapitein, en ik moet u wel onze verontschuldigen aanbieden, dat wij aldus beslag durven leggen op uw tijd.

— Spreek daar niet van, mijnheer. Voor Engelsen die samen met ons vechten, heb ik alles over.

Maar nadat er nogmaals ruim twintig minuten verstreken waren, stond Brand op, en zei vastberaden:

— Het is nu ruim een uur over de afgesproken tijd. Wij hebben méér gedaan dan redelijkerwijs van ons kon worden verwacht. Mag ik u uitnodigen, kapitein, mij naar mijn vriend te vergezellen? Ik weet zeker, dat hij u onder dankzegging voor de bewezen diensten,

gaarne uw vrijheid zal hergeven.

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer.

De beide mannen verlieten de kamer, na het licht te hebben uitgedraaid, daalden de trap af, en traden de grote, stemmige conversatiezaal binnen.

Hij zaten slechts enkele gasten, die zacht met elkaar zaten te praten, maar Raffles was niet onder hen.

Zij wachtten nog omstreeks vijf minuten, maar toen Raffles na die tijd nog niet was teruggekeerd, hield Brand een kelner staande, en vroeg hem of hij wist waar de Engelse heer was gebleven, met wie hij ruim een uur geleden was binnengekomen?

Neen, dat kon de kelner niet zeggen. Wel had hij ruim een half uur geleden « mylord » zien opstaan, zijn hoed nemen en de zaal zien verlaten.

Brand en de Saint Bris keken elkaar een weinig verbaasd aan. Wat betekende dat? Waarom was de Engelse lord vertrokken, voor dat zij beiden waren teruggekeerd?

Hensklaps voelde Brand een grote ongerustheid, ja zelfs vrees bij zich opkomen, hij snelde de vestibule in en liep daar bijna een van de chasseurs onderstboven, aan wie hij gejaagd vroeg:

— Je staat immers de hele avond bij de deur, jongen? Heb je mij zien binnenkomen met een andere heer, ruim een uur geleden?

— Die mijnheer met dat zwarte haar en die grijze ogen? Ja zeker, mijnheer. Hij is een half uur geleden weggegaan. Ik had hem een briefje gebracht.

Het jong knipoogde gultig, maar Brand, door een grote onrust aangegrepen, schudde hem bij de schouders heen en weer en herhaalde hees:

— Een briefje? Wie bracht dat?

— Het was een mooie dame. Maar zij zei, dat ik dat volstrekt niet tegen mylord mocht zeggen. Ik moest 't briefje zo maar afgeven en ik behoefde niet op antwoord te wachten.

— Hoe zag ze er uit? vroeg Brand haastig, een ogenblik in een dwaze hoop verkerend, dat het misschien Musette was geweest, ofschoon hij zich niet kon voorstellen, hoe het meisje van 't geheel

toevallig verblijf van Raffles in dit hotel iets had kunnen weten.

De beschrijving van de vrouw, die de knaap gaf, was een bittere teleurstelling voor hem. De dame was slank en lang, met rossig haar en een beetje opzichtig gekleed.

De Saint Bris, die Brand was gevolgd en aandachtig had geluisterd, kneep zijn wenkbrauwen dicht bijeen en zei op zachte toon hoofdschuddend:

— Dat bevalt mij volstrekt niet, mijnheer. Daar zit misschien meer achter dan wij nu nog kunnen denken. Was uw principaal een goed schermer?

— Hij heeft in heel Londen geen tegenstanders van zijn klasse.

— Een goed schutter?

— Hij heeft een kast vol prijzen; hij is kampioen van Wales op flaubert en legergeweren.

— Wist Huguet dat?

— Mijn vriend gaf hem eenvoudig te verstaan, dat hij morgen om acht uur een lijk zou zijn.

De kapitein scheen nog een ogenblik te weifelen, nam Brand toen plotseling onder de arm, voerde hem in het verste hoekje van de vestibule en begon daar snel tegen hem te spreken.

— Luister, mijnheer. Ik zei u reeds, dat er zeer zonderlinge geruchten lopen omtrent die Huguet. Ik ben nu genoodzaakt wat duidelijker te zijn, omdat ik vrees, dat er misschien iets ernstigs met uw vriend is geschied. Die Huguet is zeer vermogend, en niemand weet precies, hoe hij zich die rijkdommen verworven heeft. Ik weet alleen maar, dat hij tijdens de oorlog kwartiermeester was in mijn compagnie, en in het burgerleven eenvoudig kelner. De praatjes die over hem gaan, hebben misschien een vaste grond, misschien ook niet. Maar men zegt dat hij een ware duivel is, die tersluiks omgaat met allerlei gevaarlijk gespuis, louter uit tijdverdrijf, en omdat zijn lage inborst hem daartoe noopt. Tweemaal is hij in aanraking gekomen met de justitie; eens wegens een geniaal bedachte verduistering, en de tweede maal wegens een veel ernstiger zaak, een moord, die nooit is opgehelderd. Dat is nog maar kort geleden,

en twee dagen na het einde van het proces werd hij uit onze club gegooid. Ik kan onmogelijk in nadere bijzonderheden treden, maar laat het u genoeg zijn als ik zeg, dat dat heerschap onder mannen van eer onmogelijk langer geduld kon blijven. Of alles waar is, wat men van hem zegt, kan ik niet zeggen, maar ik vrees dat hij hier weer een van zijn lage streken heeft uitgehaald, en als ge mijn raad volgt, neem dan onmiddellijk de politie in de arm. Gij waart immers pas hier?

— Wij zijn gisteren aangekomen.

— Nu, dan is het onmogelijk, dat in die korte tijd een inwoner van Parijs zo intiem met uw vriend zal zijn geworden, dat deze alleen op het ontvangen van een briefje vertrekt, zonder zelfs enig bericht achter te laten.

Een ogenblikje zwegen de beide mannen, en toen hernam Brand, die zich bijna niet langer kon inhouden, terwijl hij beide vuisten balde:

— Wij moeten hier onmiddellijk onderzoek naar doen. Gij hebt gelijk. En als gij gelooft dat het ons iets kan helpen als wij de politie op de hoogte brengen, dan moet het onmiddellijk gedaan worden. Ik zal de Sureté opbellen, maar daarna ga ik direct naar het huis van Mademoiselle Musette Duflos, om mij er van te overtuigen dat daar alles in orde is. Ook moet ik de chauffeur waarschuwen, die niet zal begrijpen waar we blijven.

— Noem mij de naam van uw hotel hier, dan zal ik vragen, of hij daar misschien is, zei kapitein de Saint Bris, nu ook wel wat opgewonden.

Dit bracht Brand in een moeilijk parket, want hij achtte het niet verstandig te zeggen, dat de rijke Engelse Graaf Palmhurst hier te Parijs zijn intrek had genomen in een oud, eenvoudig huis, in een volksbuurt. Dat zou misschien tot allerlei complicaties aanleiding kunnen geven.

Hij meende er zich het beste uit te redden door te zeggen:

— Willen wij de rollen niet liever omdraaien? Gij zijt beter bekend bij de politie; ik zal dan even ons hotel opbellen. Wij vinden elkander weer hier in de vestibule, als gij het goedvindt.

Het spreekt vanzelf dat Brand niet zelf telefoneerde, hij wist maar al te goed dat Raffles onmogelijk in de Rue de Vaugirard kon zijn. Niets kon hem aanleiding gegeven hebben, zich daaraan te begeven. Het was maar al te duidelijk: Raffles was in een valstrik gelopen. Gaston Huguet, de lafaard, had het niet op een tweegevecht durven laten aankomen, en had hem er in laten lopen. En wie weet had hij nog wel andere plannen, als het waar was, wat er van hem gemompeld werd.

Het hart van Brand begon wild te bonzen van vrees, toen hij dacht aan het lot dat Raffles zou kunnen wachten. Zeker, de politie zou wel dadelijk een onderzoek instellen in het huis van Huguet. Maar als de vent werkelijk zo sluw was als men hem afschilderde, dan zou daar zeker niets gevonden worden, dat hem kon bezwaren.

En toen bedacht Brand zich niet langer; hij nam het besluit zelf in actie te komen.

HOOFDSTUK VI

DE KONING VAN PARIJS

Raffles kon omstreeks een half uur in de conversatiezaal van het Grand Hotel hebben gezeten, toen een chasseur hem een briefje kwam brengen en dadelijk weer verdween met de boodschap,

dat er geen antwoord op nodig was.

Wel een weinig verwonderd, maakte Raffles het briefje open en las het volgende:

« Mijnheer de Graaf,

Mijn kleine vriendin Musette Duflos heeft mij opgedragen, u dringend te verzoeken, haar zo spoedig mogelijk te hulp te komen. Zij bevindt zich in een ellendige toestand. Ik verzoek u, mij toe te staan enige woorden met u te wisselen. Ik wacht u voor de vestibule van het hotel ».

Het briefje was ondertekend met een onleesbare naam, waarop Raffles niet eens lette. Zijn gehele ridderlijke natuur dreef hem te handelen. Wantrouwen koesterde hij in het minst niet. Het was immers best mogelijk, dat Huguet een list te baat had genomen, om zich van Musette meester te maken, en dat het ongelukkige meisje nog juist kans had gezien haar vriendin af te vaardigen, naar de enige man, van wie zij verwachtte, dat hij haar zou kunnen redden. Een kort ogenblik vroeg Raffles zich af, waarom het meisje zich eigenlijk niet gewend had tot dat geheimzinnige jongmens, dat in hetzelfde huis scheen te wonen, waarin zij nu door zijn toedoen onderdak hadden gevonden, en dat zozeer haar sympathie scheen te bezitten, maar toen bedacht hij, dat deze zich misschien zelf in gevaar bevond, of niet in de stad was.

Hoe het ook zij, hij nam onmiddellijk zijn hoed, verliet de conversatiezaal, stak de vestibule over en trad naar buiten, om de kleine binnenplaats over te gaan, en door de hoge, oude koetspoort de boulevard te bereiken. In het tamelijk onzekere licht, dat hier heerste, zag hij een rijzige rossige vrouw staan, het gelaat ten halve door een sluier gedekt, die aanstonds op hem toetrad en hem op fluisterende toon aansprak:

— Gij zijt immers Graaf Palmhurst?

— Die ken ik, madame. En natuurlijk stel ik mij onmiddellijk tot uw beschikking. Deel mij slechts mee, waar uw kleine vriendin zich nu bevindt. Zij had verstandiger gedaan haar woning

voorlopig des avonds niet te verlaten. Ik behoef zeker niet te vragen of monsieur Huguet hier de hand in het spel heeft gehad?

— Dat kan bijna niet anders, mijnheer de graaf.

— Dan kan ik alleen maar zeggen, dat hij de laatste uren van zijn leven op een zeer vreemde manier besteedt, bromde Raffles half voor zich heen. Tenzij de lafaard voornemens was, zich niet aan mijn uitdaging te storen. Als u mij nu direct wilt vertellen wat er aan de hand is, en waar zij zich nu bevindt, dan zal ik mijn vrienden waarschuwen, en wij zullen haar bevrijden. Het is mij een raadsel hoe Huguet haar verblijfplaats ontdekt heeft of het moest zijn... wacht eens, die kerel met zijn doggengezicht, die ik het voorrecht had neer te slaan, en die wij hebben zien wegsluipen vlak bij haar nieuwe woning. Dat zou veel verklaren. Maar wij verbeuzelen hier onze tijd, die misschien kostbaar is.

Hij wilde nog iets zeggen, toen hem dit belet werd door iets, dat hem zodanig verraste, dat het reeds te laat was toen hij aan tegenweer wilde denken.

Vlak achter hem, ongeveer halverwege de doorgang, werd zonder gerucht een smalle deur geopend. Bijna tegelijkertijd ging de ganglamp aan de zijde van de koetspoort uit, en werd hij door zes of acht sterke armen achteruit getrokken, door de deur, die onmiddellijk weer gesloten werd, zonder dat de vrouw hem gevolgd was.

Nu eerst trachtte hij zich los te rukken, maar zijn aanranders hingen hem als klissen aan het lijf, en het was hem onmogelijk zich te bewegen.

Tot overmaat van ramp voelde hij, dat men hem een met chloroform gedrenkte doek op neus en mond drukte, en al trachtte hij, door het hoofd in alle richtingen de wenden, aan de bedwelvende invloed te ontkomen, hij voelde toch al gauw een zwaarte in de ledematen, die het hem onmogelijk maakte zich te verzetten, zonder hem niettemin volkomen zijn bewustzijn te doen verliezen.

Hij had het vage gevoel, dat men hem ijlings door een korte gang voerde, toen een stenen trap af, door een geweldig grote kelder, en langs eindeloze rijen vaten en flessenrekken.

Hij had nog zoveel besef, dat hij de gehele toegang duidelijk doorzag. Het was natuurlijk Huguet, die hier zijn spelletje speelde, en die zich van vrouwelijke handlangers bediende en zelfs de beschikking scheen te hebben over medeplichtigen in het hotel zelf. Want 't was duidelijk, dat een kelder knecht de behulpzame hand had geboden om, in samenwerking met de boodschapper, vier of zes sterke kerels in de kelder te verborgen, achter het smalle deurtje, die gereed stonden op het eerste teken van de vrouw, toe te slaan.

Zonder het ooit bezocht te hebben, wist Raffles van de grote uitgestrektheid der kelders van het Grand Hotel, die zich uitstrekten tot onder de aangrenzende huizen, ja, bijna tot aan de Rue Caumartin, de volgende dwarsstraat.

Maar toen werd alles nevelachtig; hij kon de ogen bijna niet meer openhouden en voelde alleen nog maar heel vaag, dat men hem opnieuw een trap opdwang, en toen een lange gang binnenvoerde, aan het einde waarvan een deur geopend werd, die waarschijnlijk in een steeg uitmondde of een smalle straat, toen verzonk alles om hem heen in het niet, en men moest hem dragen...

Toen Raffles weer bij kwam, bevond hij zich in een vrij groot, fraai gemeubeld vertrek, ingericht met Oosterse weelde, met fraaie wandtapijten aan de muren, meubelen van ebbenhout, kostbare beelden en een wapenverzameling, die in andere omstandigheden zeker zijn volle aandacht zou hebben getrokken.

In dat vertrek waren een tiental personen aanwezig, waaronder ook de rosigge vrouw, met geheel ontbloot gelaat, en die hem met spottende, boosaardige ogen tartend aankeek. Hijzelf lag op een divan, en hij bemerkte dat men hem de handen achter de rug met

stevige touwen had samengebonden.

Een tijdlang had hij met gesloten ogen het geroezemoes van de stemmen om hem heen aangehoord, zonder goed te begrijpen, wat er eigenlijk gebeurde was.

Maar toen hij de ogen opsloeg werd het onmiddellijk doodstil, en een van het keurig geklede troepje aanwezigen wier leeftijd schommelde tussen de twintig en de zestig jaar, stond op en kwam langzaam naar hem toe.

Hij bleef staan toen hij tot op een paar passen van Raffles genaderd was en vroeg zich een weinig naar Raffles toebligend:

— Herkent ge me?

— O, onder duizende zou ik je aan die opgezette wang herkennen, antwoordde Raffles kalm.

— Zo... zo... zou je die wang herkennen? Nu, ik heb een aardig middelje om ook die van jou van een merkteken te voorzien; al zul je daar dan waarschijnlijk wel niet zo lang meer mee rond lopen.

Huguet kwam nog een stap naderbij, en drukte de weerloze man het gloeiende einde van zijn brandende sigaret op het wangvlees.

De pijn was haast ondraaglijk, en toch verroerde Raffles zich niet. Hij klemde slechts de tanden opeen, en keek zijn beul aan met een verachtelijke blik.

— Je behoeft niet te denken, dat ik bang voor je ben, mijnheer de graaf, zei zijn beul.

— Ik heb anders de indruk gekregen van het tegendeel, zei Raffles koud; ik kan niet inzien hoe een gebonden man, die nog onder de invloed is van een bedwelmend middel, straks met je de degen moet kruisen.

— O, dat duel bedoel je? zei Huguet spottend. Ja, ik vrees dat daar niet veel van zal komen. Zie je, vriend, ik denk de nacht op een andere wijze door te brengen, heel wat leuker. Ieder kiest zijn vermaken, naar zijn eigen inzicht, meeneer de graaf. Want, dat ben je immers?

Raffles wendde zijn ogen geen ogen

blik van zijn pijniger af.

De schroeiwonde op zijn wang deed hem gemeen pijn, en toch liet hij daar niets van blijken; maar dacht na over wat zijn vijand zei. Wat bedoelde Huguet met die vraag? Twijfelde hij aan zijn identiteit? Kon hij iets hebben ontdekt? Dat was bijna onmogelijk. Waarschijnlijk had hij zijn zakken doen nazoeken, maar Raffles was te verstandig, om ooit compromitterende papieren bij zich te dragen. Zijn pas droeg de naam van Graaf Palmhurst, maar plotseling schoot het hem te binnen, dat het portret op die pas geenszins overeenkwam met de vermomming, die hij nu had aangenomen. En toen hij onder de aanwezigen ook nog de kerel met het doggengezicht ontdekte, werd hem de zaak al meer duidelijk. Deze immers had hem gekend, als een tamelijk bejaard heer en nu lag hij daar als een jonge man, met gitzwart haar.

Heel even wreef Raffles met het hoofd over het kussen van de divan en op hetzelfde ogenblik wist hij ook dat men hem van die pruik ontdaan had.

Huguet was hem zwijgend blijven aanstaren, en zei nu op spottende toon:

— Heb ik misschien met een soort concurrent te doen? Nu of je een avonturier bent of niet, je hebt in ieder geval een bom duiten, tenminste volgens je chèqueboekje te oordelen, en volgens de grootmoedige wijze, waarop je mooie jonge Pariisennes te hulp komt. Laat ik je voorlopig maar als graaf blijven aanspreken; heel lang zal ik dat wel niet behoeven te doen. En nu weet je zeker nog altijd niet wie ik ben?

— Zou je dat denken? Ik weet precies wie en wat je bent, vuilpoes. Je bent een grote schurk, en daarenboven nog een lafaard, antwoordde Raffles ijskoud.

Een ogenblik scheen het alsof Huguet zich op de gebonden gevangene wilde werpen, en hij bedwong zich slechts met moeite.

— Ik denk dat wij je straks wel een toontje lager zullen doen zingen, zei hij schouderophalend. Je zult weten met wie je te doen krijgt. Men noemt mij

de Koning van Parijs; zo ben ik bekend onder mijn vrienden, heb je in je eigen land wel eens horen spreken van het Genootschap van het Rad? Vindt je de naam niet goed gevonden? Zie je, ik ben de naaf, het middelpunt, de as, waarom dat rad draait, en deze heren zijn bij wijze van spreken de spaken. O, je mag dit alles gerust weten; er bestaat niet de minste vrees, dat je het ooit zult kunnen verraden. Je begrijpt wel, dat de politie nog van niets weet. Gaston Huguet is gelukkig te slim voor de Sureté. En nu zal ik u nog iets anders vertellen dat je zeker ook belang zal inboezemen: je kleine beschermeling is hier, in dit huis, waarvan je niet weet waar het staat en dat je ook niet levend zult verlaten. Zo hebben wij allen onze vermaken, niet waar?

Maar omdat je zo'n hoop centjes hebt, zul je me eerst het genoeg doen een chèque in te vullen tot een bedrag van, laat ons zeggen, vijf miljoen francs. Dat is nog niet eens duizend pond sterling van je eigen munt. Eigenlijk veel te weinig, want je zult er toch niets meer aan hebben, ha, ha. Ik ken je bankier hier te Parijs heel goed; hij zal mij het bedrag dadelijk uitbetalen, daarvan ben ik zeker.

Raffles gaf nog steeds geen antwoord; hij vergenoegde er zich mee de gelaats-trekken van al de mannen een voor een in zijn geheugen te prenten. Hij zag zeer goed, dat enigen hunner wat onrustig werden onder die onderzoekende blikken uit die grote, staalharde ogen.

Een man met 'n verlept uiterlijk, die blijkbaar zijn haar en knevel verfdde, zei met gedempte stem:

— Ik zou er maar zo gauw mogelijk een einde aan maken, Huguet. Het gezicht van die vent bevalt me volstrekt niet.

— Maak je niet ongerust, Henri, voor de zon aan de hemel staat, zal er van onze beminde gast niets over zijn dan wat as, dat wij zullen rondstrooien op de wind.

Komaan, vrienden, wij zullen een aanvang maken met het festijn. En dan zul-

len wij eens zien of onze waarde vriend John Raffles de dood zo manmoedig onder de ogen ziet als hij ons wel wil doen geloven. Ha, ik heb je wel zien schrikken, toen ik je naam noemde. Maar heb je nu werkelijk gedacht, vervloekte indringer, dat ik een ogenblik aan je ware aard getwijfeld heb, zodra ik je pruik had weggenomen. Laat ik je dan zeggen dat de Koning van Parijs op z'n minst je gelijke is. Over heel Frankrijk en over heel Engeland heb ik mijn agenten, die mij trouw rapporteren, wat er zo al in de wereld met ons soort jongens gebeurt. Ik ken geheimen, die aan ieder ander onbekend zijn. Ik ben een intiem vriend geweest van Arsène Lupin, die het aan jou te danken heeft, dat hij thans op het Duivelseiland zit. Ik wist dat er maar één man op de wereld kon bestaan, die zich bedient van een zeer snelle vlieg-machine. Ja, wat dacht je soms, dat ik van je vertrek en je aankomst hier onkundig was gebleven? De wereld gaat gelukkig vooruit, en ik zeg je, dat niets mij ontgaat, niets. Ik heb de hele avond besteed om een grondig onderzoek te laten instellen, en ik weet nu wie ik tegenover me heb. Ik duld geen John Raffles naast mij, en evenmin voel ik er veel voor door jou overhoop te worden gestoken. Maar nu genoeg gepraat. Hier is je chèqueboekje. Maakt zijn touwen los lui, en geen grapjes; aan weerskanten krijg je een revolver naast je. Je moet weten, dat men in dit illustere gezelschap al heel weinig geeft om een menschenleven, en niemand zou een seconde aarzelen je naar de andere wereld te helpen als je lastig mocht worden.

Huguet zelf en een ander haalden hun revolvers te voorschijn, de touwen van Raffles werden losgeknoopt, hij wreef zijn polsen wat, men gaf hem een vulpen, en hij tekende met volmaakte kalmte de chèque tot een bedrag van vijf miljoen francs, op zijn gewone bankier te Parijs.

Huguet, die hem niet uit het oog had verloren, vouwde het papiertje langzaam op, stak het in zijn binnenzak, en zei peinzend:

— Je geeft wel wat al te gauw toe. Ik zou eigenlijk wel eens willen weten

wat je nog in het schild voert. Zou je werkelijk zo krankzinnig zijn, te geloven, dat je nog gelegenheid hebt je bankier op de hoogte te stellen? Dan zal ik je wel spoedig genoeg het tegendeel bewijzen. Bindt hem weer vast, lui, en stevig. Wij weten wat voor vlees wij in de kuip hebben.

Slechts een kort ogenblik had Raffles, toen zijn handen vrij waren, overwogen een wanhopige poging te doen tot verzet, maar hij had spoedig 't onmogelijke daarvan ingezien. Hij voelde als het ware de beide brownings aan weerszijden tegen zijn ribben drukken, en hij begreep dat hij de eerste de beste verdaachte beweging met een onmiddellijke dood zou bekopen.

Zijn handen werden weer op zijn rug gewrongen, en opnieuw werd het touw om zijn armen en ellebogen vastgemaakt.

Toen kwam Huguet weer vlak voor hem staan en bracht zijn gezicht dicht bij dat van Raffles, terwijl hij hem toebeet:

— Je hebt je immers als beschermer voorgedaan van mijn kleine Musette? Je wilde niet dat zij naar mij luisterde? Welnu, vóór je dit tranendal verlaat zul je er getuige van zijn hoe ik haar tegenstand zal weten te overwinnen. Is dat niet een aardig plan? En denk er om, mijn vrienden verlaten dit huis niet en op de minste waarschuwingskreet ben je er geweest. Vooruit, jongens, het is al laat, en ik wil mijn duifje niet langer laten wachten.

Hij wierp zelf de deur open, drie of vier andere grepen Raffles aan, en zij gingen nu het naburig vertrek binnen, waar het ongelukkige meisje half bewusteloos op een divan lag uitgestrekt.

Nu eerst zag Raffles dat er in het tamelijk kleine vertrek een souptafel stond aangericht met twee couverts. Naast een van de stoelen stond een champagnekoeler met een fles champagne in het ijs. Koude gerechten stonden op de tafel, er waren bloemen in zilveren vazen, die een doordringende geur verspreidden.

Huguet wees aanstonds op een zware stoel tegenover die tafel geplaatst, op ongeveer drie meter afstands, en beval:

— Bindt hem in die stoel vast. Hij zal onze erezast zijn, al zal hij zich dan niet kunnen bewegen.

Het bevel werd gehoorzaamd en Raffles werd zo op de stoel vastgebonden, dat een dik touw een paar malen om zijn borst en om de stoelrug werd heengeslagen. Ook zijn benen werden aan de stoelpoten vastgebonden.

Nadat die mannen het vertrek verlaten hadden viel de deur dicht, en de twee mannen waren met het meisje alleen.

Onmiddellijk trad Huguet op de divan toe, haalde een knipmes uit zijn zak, sneed de touwen door, die Musette op de rustbank vastgebonden hadden gehouden, hielp het wankelende meisje opstaan, geleidde haar toen naar de tafel en ging tegenover haar zitten, zodat hij Raffles in het oog kon houden.

Hij zat dus met zijn rug naar de wand gekeerd, en Musette, met het gelaat naar hem toe, wendde haar rug naar de gebonden man.

Huguet haalde onmiddellijk een kleine revolver te voorschijn, legde die naast zijn bord en zei, half gekscherend, half dreigend:

— Ik ben zeker dat ik dit kleine instrumentje niet zal behoeven te gebruiken, maar men kan toch nooit te voor-

zichtig zijn. En nu zal een glas voortreffelijke champagne ons goed smaken, nietwaar liefje?

Musette gaf geen antwoord; zij zat half wezenloos achterover geleund op haar stoel en Raffles kon de tranen net zien, die uit haar ogen over haar wangen vloeiden.

Huguet schonk twee glazen vol, en hief toen het zijn op:

— Op ons geluk, schatj lief.

Raffles poogde zich onmerkbaar een weinig vrijheid van beweging te verschaffen, maar onmiddellijk voelde hij de gluisperige ogen van Huguet op zich gevestigd die hem dreigend waarschuwde:

— Verroer je niet, of ik zou dit kleine feestje moeten onderbreken, door je naar de andere wereld te helpen.

Raffles, de bedreiging niet achtend, bleef niettemin doorgaan, onmerkbaar zijn armen te bewegen, en zijn spieren te laten werken, om althans de touwen wat lossen te maken.

Strak keek hij naar de gelaatstrekken van de Koning van Parijs, en in de ogen van de man zag hij iets, dat hem al zijn spieren in een laatste krachtsinspanning deed opzetten alsof zij moesten breken.

HOOFDSTUK VII

GAS

Langzaam, als een opzichzelf levend, afschuwelijk beest, gleeed de hand van Huguet over het damast tafellaken in de richting van zijn browning, die nog altijd bij een der hoeken van de tafel lag.

Raffles moest het aanzien, hoe het ongelukkige meisje langzaam en sidderend opstond, door doodsangst bevangen en om de hoek van de tafel ging, terwijl Huguet haar met zijn valse blikken volgde.

Hij had zijn glas neergezet en leunde een weinig achterover in zijn stoel, met een zo hatelijke uitdrukking van duivelse triomf op zijn gelaat, dat Raffles hem op slag zou hebben gedood, als hij zich maar had kunnen verroeren.

Maar toen zag hij het gelaat van het meisje, dat zich nu naar hem toewendde, doodsbлек, en met een stomme radeloze bede om hulp.

Nu kon hij zich onmogelijk meer inhouden, hij moest haar helpen, al zou het zijn dood zijn.

Door telkens een weinigje aan de touwen te rukken, had hij zich althans zoveel bewegingsvrijheid weten te geven, dat hij zich voorover kon bukken, en op zijn voeten kon staan, in een gekromde houding en met de zware stoel als de vracht van een lastdier op zijn rug.

Hij was ternauwernood twee meters van de tafelfrand verwijderd, toen hij met een ruk opstond, zodat de touwen strak stonden en in zijn vlees drongen.

Met geweld wierp hij zich, de pijn niet achtend, met zijn volle gewicht te-

gen de tafel aan.

Het meubel schoof over het vloerkleed, waardoor Huguet eenvoudig achteruit geschoven werd met stoel en al, en vastgeklemd tussen tafelfrand en kamermuur. Door de hevigheid van de schok vielen flessen en glazen om, en de browning gleeed van de tafel af, ofschoon Huguet er nog met een brullende kreet van woede de hand naar uitstak. Hij was een onderdeel van een seconde te laat.

Zich uit alle macht schrapzettend tegen de muur trachtte hij zich vrij te maken, maar Raffles van zijn kant, nog altijd met de zware stoel aan zijn lichaam, duwde uit alle macht tegen de andere kant van de tafel en zei haastig, met gedempte stem:

— Neem een tafelmes, Musette, en snijd het touw op mijn armen door. Maar vlug, voor hij zich heeft kunnen bevrijden.

Met een sprong was het meisje bij de tafel, greep een mes, en begon met inspanning van al haar krachten 't hoofdtouw door te zagen.

Huguet worstelde nog steeds om zich vrij te maken, en schoof zich hoe langer hoe verder naar een hoek van de tafel. Het volgende ogenblik zou hij vrij zijn.

Maar reeds kraakte het touw, nog één snede met het mes, en het viel slap over de borst van Raffles neer. Met een ruk bevrijdde hij zijn armen geheel, nam het sidderende meisje het mes af en aneed de touwen om zijn enkels los.

Daarbij moest hij zich noodgedwon-

gen wat bukken; hij kon daardoor niet meer met zijn volle gewicht tegen de tafel duwen, en met een dierlijke kreet van zegepraal wrong Huguet zich los en sprong naar de plek waar hij zijn browning had zien neervallen.

Hij bukte zich, raapte het wapen op, en wilde vuren, met één knie nog op de grond liggend.

Raffles echter had hem niet uit het oog verloren, en een der omgevallen wijnkaraffen gegrepen. Voor Huguet de trekker kon overhalen, had Raffles de karaf naar hem toe geslingerd, die hem juist tegen het voorhoofd trof, en in scherven uiteensprong.

Huguet duizelde een ogenblik, en op het zelfde moment was Raffles bij hem en wrong hem de browning uit de hand.

Huguet stond wankelend op, de schouders hoog opgetrokken, en de vuisten gebald.

— Nu voorlopig heb jij het gewonnen, mijnheer Raffles. Daar kun je trots op zijn. Neem haar maar met je mee, en wees vervloekt.

— Iets dergelijks was ik ook van plan, mijnheer Huguet, zei Raffles koeltjes. Mademoiselle, hier is uw mantel, wij gaan vertrekken.

Raffles hield de mantel voor haar op, met de browning stevig in zijn rechtervuist geklemd.

Huguet had een paar stappen achteruit gedaan en leunde schijnbaar onverschillig tegen de schoorsteenmantel, terwijl hij zich nu met zijn zakdoek het bloed van zijn gelaat veegde.

Ineens zag Raffles, tot zijn opperste verbazing, dat de plek waar Huguet gestaan had, ledig was...

Nu herinnerde hij zich dat hij een knarsend geluid had gehoord, waarop hij echter geen acht had geslagen.

Hij trad snel op de schoorsteenmantel toe, en haastig vlogen zijn vlugge, tastende vingers over de krullen van het beeldhouwwerk, waarmee de schoorsteen versierd was. Toen meende hij aan de andere kant van de muur een dof, metaalachtig geluid te horen, dat klonk als het neervallen van een zware bal.

Op hetzelfde ogenblik hadden zijn vingers een uitsteeksel gevonden, hetwelk

week toen hij er op drukte.

Maar niets bewoog. Hij had zoëven dus goed gehoord; de smalle geheime deur naast de schoorsteen was nu versperd; aan de andere zijde had Huguet er een zware ijzeren bout voor laten vallen, die belette dat het deurtje openklapte.

Met een paar stappen was Raffles bij de gesloten deur; en reeds wilde hij zijn schouders tegen het paneel zetten, toen hij zich bedacht, snel zijn zakmes te voorschijn haalde en er even mee over de oppervlakte van de deur kraste.

— Yzer mompelde hij voor zich heen. Het is goed dat ik er geen stormloop tegen ondernomen heb, ik zou mijn schouder ontwricht hebben.

Toen snelde hij naar het enige venster, rukte het gordijn ter zijde, en staarde tegen een volkomen glad, donkergrijs oppervlak. Hij behoefde er slechts tegen te kloppen om te weten dat 't raam hermetisch was afgesloten door een ijzeren luik.

Het meisje was hem gevolgd en keek hem onderzoekend aan.

— Wat is er? Kunnen wij niet ontsnappen? vroeg zij met een bevende stem.

— Ik vrees van niet, Musette, antwoordde Raffles ditmaal zeer ernstig. Je ziet zelf, dat de deur en het raam versperd zijn, en het geheime deurtje naast de schoorsteenmantel is gegrendeld. Ik heb niets dan mijn zakmesje, en deze revolver is, helaas, volkomen nutteloos. Ik had er een nuttiger gebruik van kunnen maken.

Hij bleef een ogenblik rondzien, maar plotseling wendde hij zijn gelaat naar haar toe, snoof enige malen de lucht op en vroeg:

— Ruikt gij soms iets?

— Ja, een zonderlinge lucht, zo zoechtig. Wat zou het zijn?

— Gas, antwoordde Raffles laconiek. En ik vermoed geen gas dat doodt, maar dat alleen maar bedwelmt.

Hij zweeg om aandachtig te luisteren; het kwam hem voor, alsof hij buiten het vertrek een dof gerucht had gehoord, waarvan hij de oorsprong niet kon nagaan. Het klonk als gehamer op een

deur, of als snelle voetstappen die een trap op en af liepen.

Even later echter hoorde hij niets meer en een lichte duizeligheid steeg in zijn hoofd op.

Hij ging op zijn knieën liggen en trok het meisje toen dadelijk naast zich neer met de woorden:

— Ik denk, dat het gas ergens binnenstroomt door een opening, die niet vlak boven de grond is. Ga languit op de vloer liggen, dan zul je het langste tegenstand kunnen bieden aan de invloed van het gas. Ik zal intussen eens gaan zien of ik die opening misschien kan ontdekken, en de hemel geve dat ik daartoe de tijd vind.

Op zijn knieën begon Raffles het vertrek rond te kruipen, langs de wanden tastend, maar de invloed van het

gas werd steeds duidelijker merkbaar, en hij begreep, tot zijn wanhoop, dat hij niet de tijd zou hebben, de opening, als hij die vond, dicht te stoppen. Het gas zakte langzamerhand naar de vloer. Hij voelde een vreemd gegons in zijn oren, en nu en dan was het alsof er een nevel voor zijn ogen kwam.

Met moeite bereikte hij de plek weer waar Musette languit op de grond lag met een zakdoek voor neus en mond, alsof die haar had kunnen beschermen en zei op doffe toon:

— Het is vruchteloos, Musette. Ik kan niets vinden...

Musette glimlachte alleen maar flauwtjes, greep zijn hand en drukte er een kus op. Zij scheen niet meer in staat te zijn, te spreken...

HOOFDSTUK VIII

DE REDDING

Toen Brand het huis in de Rue de Vaugirard bereikte, vond hij daar, zoals hij wel verwacht had, Henderson reeds teruggekeerd. De reus bemerkte aan het strakke gezicht van Brand onmiddellijk dat er iets ernstigs was gebeurd. Hij vroeg alleen maar, terwijl hij de arm van Brand als in een ijzeren tang neep:

— Mylord?

— Ik vrees dat er iets ernstigs met hem is gebeurd, antwoordde Brand, en in enkele woorden deelde hij de reus mede, wat er geschied was en wat hij vreesde. Terwijl hij sprak, zag hij Henderson verbleken en toen hij eindelijk zweeg, haalde de hercules zwaar adem, greep zijn hoed, en zei kortaf:

— Dan moeten wij onmiddellijk een onderzoek instellen, mijnheer Brand.

— Helaas, James, dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Hoe zou 't mogelijk zijn die vrouw terug te vinden, en als wij haar vonden, geloof je dan dat zij de verblijfplaats van het meisje zou noemen, dat zij zo schandelijk verraden heeft?

Henderson balde zijn vuisten tot de nagels hem in de handpalmen drongen en riep op een toon van smartelijke wanhoop:

— Maar wij kunnen toch niet werkeloos blijven; dat zou mij krankzinnig maken. Wij moeten iets doen, kunt gij geen raad schaffen, mijnheer Brand?

De jongeman daacht een ogenblik na

en antwoordde toen levendig:

— Ik weet maar één middel. Wij moeten naar het woonhuis van Huguët gaan. Het is niet waarschijnlijk dat zij daar is, en dus ook mylord niet, maar daar is misschien een bediende die kan zeggen waar Huguët nog andere huizen hier in Parijs heeft. En als hij weigert zijn meester te verraden...

— Dan wring ik de waarheid uit zijn strot, mijnheer Brand. Laten wij onmiddellijk gaan, mijnheer Brand.

De beide mannen wapenden zich snel, Brand met zijn revolver, Henderson met zijn knuppel van lood en riet. Zij namen een taxi en waren twintig minuten later aan het huis van Huguët. Brand belde aan, een bediende deed hen open, en Brand stelde hem onmiddellijk de vraag waar zijn meester was. Zij hadden geen succes, want die bediende was een sukkel, die inderdaad niets wist van de verrichtingen van zijn baas.

Met de wanhoop in het hart stonden zij weer voor hun taxi, toen Brand uitriep:

— Dan naar het huis van Musette Dufiès. Misschien weet haar vader wel raad te schaffen, of anders misschien dat jongemens, in wie zij zoveel belang schijnt te stellen, hij heet Armand Lafonte. Vlug wat.

Tien minuten later stopte de taxi opnieuw; de beide mannen sprongen uit het voertuig, snelden naar boven en

waren een ogenblik later in tegenwoordigheid van twee zeer verschrikte ouders, en een bleke jongeman van 'n jaar of vijf en twintig met vierkante schouders en een knap gezicht.

Een korte uiteenzetting was voldoende om het drietal te doen begrijpen, dat hier inderdaad een ontvoering had plaats gehad. Musette was in de vooravond voor een boodschap het huis uitgegaan, en was nog niet terug. Lafonte, toevallig op bezoek gekomen, hoorde hiervan en men was juist voornemens de politie in de arm te nemen toen Brand en Henderson binnenkwamen.

Nauwelijks had Brand uiteengezet wat het doel was van hun komst of Lafonte riep:

— Dan kan hij haar nergens anders gebracht hebben dan in een huis bij de oude fortificaties, in de Rue de Vaugirard, dat men mij dezer dagen juist genoemd heeft. Hij heeft dat huis een week geleden gekocht, het is een oud kavalje, waar vroeger anarchisten gewoond hebben. Maar ik laat u niet alleen gaan, ik ga met u mee, ik sla die kerel de hersens is.

— Dat is een uitstekend voornemen, mijnheer, zei Henderson grimmig.

— Op weg dan, en gij zult onze gids zijn, mijnheer, riep Brand. Wij zullen het met ons drieën best af kunnen. Onze taxi wacht nog.

En terwijl zij de trap afsnelden, overwogen Henderson en Brand, dat zij bijna een kostbaar uur hadden laten verstrijken, terwijl het door Lafonte genoemde huis misschien op nauwelijks tien passen afstand van het hunne was.

Lafonte liet de chauffeur voorzichtigheidshalve stoppen op een meter of veertig afstand van een oud, somber huis, vlak bij de oude stadswallen gelegen en dat volledig donker bleek te zijn. Brand gaf de chauffeur een goede fooi en beloofde hem een nog grotere als hij enige tijd wilde wachten. Daarop liepen zij ijlings op het huis toe, en Lafonte wilde reeds de hand naar de bel uitstrekken, toen Henderson hem weerhield en in zijn gebrekkig Frans zei:

— Dat zou hen waarschuwen, mijnheer. Wij moeten slimmer te werk gaan.

Hier is een muur die bij een binnenplaats schijnt te horen; ik kan er u gemakkelijk op tillen en als ge boven zit moet ge mij optrekken.

Inderdaad hielp de reus achtereenvolgens de twee mannen naar boven, alsof het kinderen waren, ofschoon Lafonte zelf niet veel kleiner dan zes voet was, en toen trokken zij hem snel op.

De binnenplaats, waar zij nu stonden, was klein en zij liepen snel toe op een groen geschilderde deur, waarvan Brand het slot met behulp van een looper vrij spoedig wist te openen.

Zij waren nu althans binnenshuis.

Een ogenblik stonden zij luisterend stil in een tastbare duisternis en toen gingen zij als bij onderlinge afspraak op de tast verder, afgaande op een gerucht op de eerste verdieping, dat als stemmenrumoer klonk.

Zij gingen de trap op, en hadden juist de eerste verdieping bereikt, toen zij bleven staan op het horen van een luide stem, die uitriep:

— Nog maar tien minuten, lui, en het gas zal zijn werking hebben gedaan. Zij zullen de Koning van Parijs leren kennen; het meisje voor mij, en die vervloekte bemoelial in de Seine.

Lafonte, alleen maar gehoor gevend aan zijn dolle woede, wierp zich als een tijger op de deur, die krakend openvlood.

De drie mannen stonden in een helder verlicht vertrek, waar een stuk of acht personen en een rossige vrouw aan een tafel gezeten waren. Huguet was de enige die stond, een sigaret rokend, de handen in zijn zakken en met een grote pleister dwars over zijn voorhoofd.

Voor het gezelschap van zijn schrik bekomen was, was Lafonte reeds op Huguet toegesprongen, en voor de derde maal in vierentwintig uren werd het gelaat van de schurk danig mismaakt, want de harde vuist van Musette's vriend trof hem met geweldige kracht op de neus, zodat hij achterover tuimelde.

De volgende seconde was het gehele vertrek als het ware herschoven in een hel van rumoer en kruitdamp. Men zag de geweldige armen van Henderson, snel

als molenwieken ronddraaien en beukend neerkomen op koppen en schouders. Tot tweemaal toe kraakte er een revolver-schot en beide keren betaalde de onhandige schutter zijn onvoorzichtigheid met een geweldige dreun op zijn kop van Henderson, die hem onmiddellijk buiten gevecht stelde.

Zodra Huguet zag dat het gevecht te ongelijk was, sloop hij het vertrek uit, maar bemerkte niet, dat Lafonte hem niet uit het oog had verloren en hem behoedzaam naging.

De schurk beklom een trap, ging een half duistere gang in, waar slechts een

klein electrisch lampje brandde, en Lafonte zag hoe hij onder het lopen een revolver te voorschijn haalde.

Voor Huguet iets had kunnen doen, had Lafonte zich op hem geworpen en hem het wapen uit de vuist geslagen.

De koning van Parijs slaakte een kreet van dierlijke woede, en was het volgende oogenblik als door de grond gezonken. Heel uit de verte klonk zijn laatste bedreiging:

— Je hebt het nu gewonnen, vervloekte Brit, maar wij zien elkaar terug.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Rhas Dakhar, de fakir

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES :

.....

L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266